ΕΤΟΣ Ϛ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 467 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1890

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
10 Ὁδὸς Προαστείου, ἀρ. 10
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χρυσονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἐμμ. Γονζαλές: ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρ. *Τony.*— *Βσεβολὸδ Κρεστόβσκη*: ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρ. *Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου.*—*Ξαβιὲ δὲ-Μοντεπέν*: Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ, μυθιστόρημα, μετάφρασις *Παν. Πανᾶ.*— Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ, ἰταλικὸν διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΓΟΝΖΑΛΕΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΣΤΡΑΤΑΡΧΟΥ

Ἱστορικὸν μυθιστόρημα

[Συνέχεια]

Ἐσίγησεν, ὡς εἰ ἀπεπνίγετο ὑπὸ τῶν ἀναμνήσεων. Ὁ Πομπεραὶν ἐπλησίασεν.

— Καὶ πῶς ἐξῆλθες τοῦ ὀνείρου αὐτοῦ;

—Δι' ἑνὸς κτυπήματος κεραυνοῦ. Εἶχα μίαν φίλην, ὑπέλαβεν ἐκείνη πικρῶς, τὴν Λευκὴν δ' Ἀρμαίλ. Αὐτὴ ἦτο εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κυρίας δουκίσσης τῆς Ἀγγουλέμης· ἦτο δὲ ἐμπιστευτικὴ αὐτῆς καὶ ἐμοῦ. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προδώσῃ τὴν κόρην τοῦ μυλωθροῦ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς βασιλίσσης. Καθ' ἑκάστην ἔγραφον αὐτῇ· εἶχα ἀνάγκην νὰ τῇ λέγω ἀπαύστως τὴν μεγάλην εὐτυχίαν μου. Πρωΐαν τινὰ ἔλαβον ἐπιστολὴν τῆς δεσποινίδος δ' Ἀρμαίλ, ἡ ὁποία μὲ ἐκάλει εἰς τὸ παλάτιον. Ὑπήκουσα. Εἰς θεράπων μοὶ λέγει ὅτι μὲ ἀναμένει παρὰ τῇ δουκίσσῃ. Προῃσθάνθην δυστύχημα καὶ μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐπανέλθω.

«Ἐμίσων ἐνδομύχως τὴν φιλόδοξον πριγκηπέσσαν, ἡ ὁποία κατεδίωκε τὸν δοῦκα διὰ τοῦ γελοίου αὐτῆς ἔρωτος. Ἀλλ' οἱ θεράποντες καὶ οἱ ἀκόλουθοι μὲ ἠτένιζον μεθ' ὕφους ἐκπεπληγμένου ἢ εἴρωνος. Ἀνέλαβα θάρρος καὶ εἰσῆλθα εἰς τῆς βασιλομήτορος. Ἦτο μόνη· αἱ θύραι τοῦ δωματίου της ἐκλείσθησαν ὄπισθέν μου. Μοὶ ἥρπασε τὴν χεῖρα καὶ ἠσθάνθην ῥῖγος, ὡς εἰ μὲ ἤγγισεν ἔχιδνα. Ἤνοιξε κιβώτιον, ἐκεῖνο, ὅπερ ἔδωκα ἐγὼ εἰς τὴν Λευκὴν δ' Ἀρμαὶλ καὶ ἔλαβεν ἐξ αὐτῶν δέσμην ἐπιστολῶν.

— Σωσσάνη Λαλιέ, μοὶ εἶπεν ἀπειλητικῶς, σὺ ἔγραψες αὐτά;

— Ἀνεγνώρισα τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας καθ' ἑκάστην ἔστελα εἰς τὴν Λευκήν. Ἡ ἀγενὴς αὕτη κόρη μὲ ἐπώλησεν· ἔγεινα παίγνιόν της! Ἐνώπιον τῆς φοβερᾶς ἐκείνης ἀποκαλύψεως τὸ αἷμα ἐπάγωσεν εἰς τὰς φλέβας μου. Ἐννόησα ὅτι εὑρισκόμην ἐνώπιον ἀδυσωπήτου δικαστοῦ. Ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κυρίας τῆς Ἀγγουλέμης.

— Χάριν! ἀνέκραξα αὐτῇ.

— Σωσσάνη, ὑπέλαβεν ἐκείνη ψυχρῶς καίτοι οἱ ὀφθαλμοί της ἐξέπεμπον φλόγας, προσπάθησον νὰ ἐννοήσῃς τὸ μάταιον τοῦ ἔρωτός σου. Δὲν εἶσαι δι' ἐμὲ ἀντίζηλος, δυναμένη νὰ προσβάλῃς τὴν φιλοδοξίαν μου. Ἐγὼ σοὶ ἐπέτρεψα νὰ ἐπανίδῃς Κάρολον τὸν Βουρβόνον διὰ ν' ἀπασχολήσω τὴν καρδίαν του ἀπὸ ἐπικινδυνωδεστέρων ἀντιζήλων. Τωρα πρέπει νὰ σὲ χωρίσω ἀπὸ αὐτόν. Ἡ ἐγκατάλειψίς σου καὶ ἡ ἐξαφάνισίς σου δύνανται μόνον νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν εὐπειθῆ εἰς τὰς θελήσεις τοῦ βασιλέως. Ἂν ἀληθῶς τὸν ἀγαπᾷς καὶ δὲν θέλῃς νὰ τὸν ἴδῃς καταστρεφόμενον, θὰ τὸν ἀρνηθῇς καὶ τότε σοὶ δίδω χάριν. Θὰ λησμονήσω ὅτι ἡ θυγάτηρ ἑνὸς μυλωθροῦ ἠδυνήθη νὰ γείνῃ κώλυμα εἰς τὴν Λουΐζαν τῆς Σαβοΐας, καὶ δὲν θὰ καταστρέψω τὸ μέλλον σου.

Ἐφοβήθην διὰ τὸν κύριον Βουρβόνον ἀκούσασα τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς ἐκείνης. Ὑπεσχέθην νὰ τὸν ἐγκαταλείψω. Ὤμοσα νὰ σιωπήσω διὰ τὰ συμβάντα καὶ νὰ ὑπακούσω εἰς τὰς διδομένας μοι διαταγάς.

Ἀλλὰ τότε ἡ κυρία τῆς Ἀγγουλέμης μὲ ἔσυρε πρὸς ἑαυτὴν καὶ μοὶ εἶπε χαμηλοφώνως:

— Δὲν ἐτελείωσα, Σωσσάνη, καὶ ἂν θέλῃς νὰ κερδίσῃς τὴν εὔνοιάν μου πρέπει νὰ πράξῃς ὅ,τι σοὶ εἴπω. Θὰ ἐπανέλθῃς εἰς τὸ μέγαρον τοῦ στρατάρχου καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃς νὰ τὸν ὑπηρετῇς ὡς θεράπαινα ἀφοσιωμένη.

Τὴν ἠτένισα ἔκπληκτος. Ἐκείνη ἐμειδίασε καὶ ἐξηκολούθησεν:

— Ὑπηρετοῦσα αὐτὸν θὰ κατασκοπεύῃς πάντα αὐτοῦ τὰ διαβήματα· θὰ μοὶ λέγῃς ποίους δέχεται· θὰ βλέπῃς ἢ θὰ ἀντιγράφῃς τὰς ἐπιστολάς του. Θέλω τὰ πάντα νὰ γνωρίζω.

Ἤκουσα αὐτὴν μετ' ἀγανακτήσεως καὶ ἀπήντησα χωρὶς νὰ διστάσω.

— Ἂν ἐπανέλθω εἰς τὸ μέγαρον τοῦ στρατάρχου, κυρία, δὲν θὰ προδώσω τὸν κύριόν μου.

Ἡ δούκισσα συνεκρατήθη καὶ μοὶ εἶπε διὰ φωνῆς σχεδὸν γλυκείας:

— Ὑπάκουσον, Σωσσάνη, καὶ θὰ σοὶ ἀποδώσω τόσας χάριτας, ὥστε νὰ σὲ φθονήσῃ ἡ εὐνοουμένη μου Λευκὴ δ' Ἀρμαίλ.

Ἀπέστρεψα τὴν κεφαλήν.

— Δὲν θέλω χάριτας ἀγοραζομένας εἰς τοιαύτην τιμήν, κυρία!

Δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὴν ἀπαισίαν μεταμόρφωσιν τοῦ προσώπου τῆς δουκίσσης. Ἐνόμιζα ὅτι βλέπω ἁρπακτικὸν ὄρνεον ἕτοιμον νὰ μὲ ἁρπάσῃ.

—Ἀθλία, ἀνέκραξε μετὰ λύσσης, τολμᾷς ν' ἀντισταθῇς εἰς τὴν μητέρα τοῦ βασιλέως!

Ἡ ὑπερόπτις ἐκείνη πριγκηπέσσα διετήρει ἐν τούτοις ἐν τῇ ὀργῇ της φοβερὰν μεγαλειότητα, ἥτις μὲ κατέβαλλε. Καθ' ἑκάστην νύκτα τὴν βλέπω οὕτω καθ' ὕπνους καὶ ἡ καρδία μου παγώνει ἐκ τοῦ τρόμου. Ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς σωτηρίας τοῦ κυρίου Βουρβόνου καὶ δὲν ὑπέκυψα εἰς τὸν φόβον.

Ἡ δούκισσα ἔγραψε λέξεις τινὰς ἐπί τινος φύλλου χάρτου καὶ ἔκρουσε τὸν κώδωνα. Ἀνήρ τις εἰσῆλθεν.

— Ὁδήγησον αὐτὴν τὴν κόρην, εἶπε δίδουσα αὐτῷ τὸ χαρτίον. Ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ θὰ μοὶ ἀπαντήσῃ.

Μὲ ἀνεβίβασαν εἰς κεκλεισμένον φορεῖον, μὲ ὡδήγησαν δὲ καὶ μὲ ἐνέκλεισαν εἰς τὸν σιδηροῦν τοῦτον κλωβόν, ἔνθα κατεδικάσθην ν' ἀποθάνω ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς δίψης μακρὰν τοῦ ἡλίου, μακρὰν τοῦ Καρόλου Βουρβόνου.

— Ὄχι, Σωσσάνη, δὲν θ' ἀποθάνῃς μακρὰν ἐμοῦ! εἶπε διὰ συγκεκινημένης φωνῆς ὁ σύντροφος τοῦ Πομπεραὶν προχωρήσας πρὸς τὴν καθειργμένην.

Ἡ ταλαίπωρος κόρη ἀφῆκε κραυγήν, ἤνωσε τὰς χεῖρας καὶ προσήλωσε τοὺς μεγάλους αὐτῆς ὀφθαλμοὺς ἐπὶ τοῦ ψευδοῦς θωρακοφόρου.

— Δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις, Σωσσάνη;

Ἐκείνη ἀνέκραξεν:

— Κάρολε! Κάρολε! εἶσαι σύ;

— Ὡμίλει χαμηλοφώνως, εἶπεν ὁ Πομπεράν. Ἐδῶ οἱ τοῖχοι ἔχουσιν ὦτα.

— Μὲ εἰσήκουσεν ὁ Θεός; ὑπέλαβεν ἐκείνη ἠρέμα. Ἡ καρδία μου δὲν μὲ ἠπάτησε; Κάρολε, εἶσαι ἀληθῶς σύ; Ἦλθες διὰ νὰ μὲ σώσῃς; Φεῦ! δὲν εἶναι πλέον καιρός. Μὲ εὕρισκες ὡραίαν ἄλλοτε. Τώρα θὰ σοὶ ἐμπνέω φρίκην. Κάρολε, δὲν εἶσαι φυλακισμένος τῆς κυρίας τῆς Ἀγγουλέμης, δὲν εἶναι ἀληθές; Δυσπίστει πρὸς τὴν μοχθηρὰν αὐτὴν γυναῖκα.

— Σωσσάνη, εἶπεν ὁ στρατάρχης, ἡ βασιλομήτωρ συνεπλήρωσε τὸ ἔργον της. Χάριν αὐτῆς εἶμαι ἤδη προγεγραμμένος καὶ προδότης. Μὲ ὤθησεν εἰς τὴν ἄβυσσον διότι, ὡς σύ, δὲν ἠθέλησα νὰ πωλήσω τὴν ψυχήν μου· ἀλλὰ θὰ σύρω μετ' ἐμοῦ τὸν υἱόν της.

— Προγεγραμμένος! ἐψιθύρισεν ἡ Σωσσάνη.

— Ἀλλὰ δὲν εἶμαι φυλακισμένος. Μετά τινας ὥρας θὰ εἶμαι ἐλεύθερος.

— Καὶ δὲν θὰ σ' ἐπανίδω πλέον, εἶπεν ἐκείνη θλιβερῶς.

— Μὰ τὴν ἁγίαν Βαρβάραν! θὰ ἐξέλθῃς μαζύ μου, Σωσσάνη!

Ἡ καθειργμένη ἀφῆκε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἔπεσε λιπόθυμος.

Η'

Θήρα ἀγριοχοίρων.

Ἐνῷ ἡ σκηνή, ἣν ἀφηγήθημεν ἐλάμβανε χώραν εἰς τὰ ὑπόγεια τοῦ πύργου, ἡ δὲ Κλοτίλδη ἀνέμενε τὸν Διδιέ, ἂς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ συμποσίου, καίτοι αἱ θύρες φυλάσσονται ὑπὸ ἑλβετῶν καὶ τοξοτῶν τοῦ βασιλέως.

Ἑξήκοντα συνδαιτυμόνες παρεκάθηντο εἰς τὸ βασιλικὸν γεῦμα, πάντες αὐλικοὶ καὶ ἐκ τῶν εὐγενῶν. Ἡ τράπεζα, κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, μόνον καταστροφῆς θέαμα παρουσιάζει. Τὰ διάφορα ἐπιτραπέζια σκεύη, τὰ φυράματα καὶ οἱ καρποὶ εὑρίσκονται ἀναμὶξ ἐρριμένα ἔνθε κἀκεῖθεν. Οἱ ἀμφορεῖς καὶ τὰ ποτήρια εἰσὶ κενά. Καὶ ἐν τούτοις πᾶσα ἡ νεότης ἐκείνη, ἧς τόσον ἄσβεστος εἶναι ἡ δίψα, ζητεῖ ἔτι νὰ πίῃ.

Εἴκοσι κυρίαι, πᾶσαι πρασίνως ἐνδεδυμέναι, μεταξὺ τῶν ὁποίων διακρίνεται ἡ Κλοτιλδη δὲ Φιεβέλ, ἥτις ἐν τῇ αὐλῇ ἔχει σπουδαίαν ὑπηρεσίαν, κοσμοῦσι τὴν ἑορτήν. Καίτοι αὐταὶ ἔφερον ταξειδιωτικὴν περιβολήν, τὰ ἐνδύματα οὐχ' ἧττον αὐτῶν, λέγει εἷς ἱστορικὸς τοῦ καιροῦ ἐκείνου, «ἦσαν ἐκ χρυσῶν ἢ ἀργυρῶν ὑφασμάτων, ἐξ ἀνακρόκου παντὸς χρώματος χρυσοποικίλτου. Ἡ κεφαλὴ αὐτῶν, ὁ τράχηλος καὶ τὸ στῆθος ἐκοσμοῦντο ὑπὸ πολυτίμων λίθων, ἀπαστραπτόντων ἐπὶ τῶν σημάτων αὐτῶν, ὡς μικροὶ ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ.»

Δίδων τοῖς αὐλικοῖς αὐτοῦ τὸ παράδειγμα τῆς λεπτοτέρας εἰγενείας, ὁ Φραγκῖσκος ἠθέλησεν, ἅμα τῇ εἰς τὸν θρόνον ἀνόδῳ του, νὰ ἀνοιχθῶσιν εἰς τὰς κυρίας αἱ θύραι πάντων αὐτῶν τῶν παλατίων. Οὕτως αὐταὶ μετέβαινον μετ' αὐτοῦ εἰς θήραν, εἰς γεύματα, εἰς ἁπλᾶς πρὸς ἀξιωματικοὺς τῆς αὐλῆς του ἐπισκέψεις. Διὰ τοῦτο ἀπεκάλουν αὐτὰς αἱ κυρίαι τῆς μικρᾶς συνοδίας.

Οἱ ἀδάμαντες ἀπήστραπτον ἐν μέσῳ τῶν συνδαιτυμόνων, τοῦ ἄνθους τῆς εὐγενείας, πάντων νέων, ὡραίων καὶ χαριέντων.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν εἶναι ὁ Βονιβώ.

Πάντες, μιμούμενοι τὸν Φραγκῖσκον, ἔχουσι κεκομμένην βαθέως τὴν κόμην, τὸν μύστακα συνεστραμμένον, τὸ μακρὸν γένειον, ὅπερ πλατύνουσιν ἐν σχήματι ριπιδίου, διὰ παρεσκευασμένου κηροῦ, καὶ ὅπερ κοιμώμενοι ἐγκλείουσιν ἐν καταλλήλῳ θήκῃ ὅπως διατηρήσῃ τὸ σχῆμα αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ ἀριστεροῦ αὐτῶν ὠτὸς κρέμαται χρυσοῦς κρίκος φέρων μαργαρίτην. Τέλος ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν, ἀκριβῶς ἐπὶ τοῦ σώματος ἐφαρμοζομένη, δίδει αὐτοῖς ὄψιν ἄχαρι.

Ὁ ναύαρχος διηγεῖται μετὰ πολλῆς εὐτραπελείας σκανδαλώδη ἐπεισόδια, ὧν ὑπῆρξεν ὁ ἥρως, εἰς ἃ ἀνεμίχθη. Ὁ βασιλεύς, ὃν τὰ ἐρωτικὰ ἀνέκδοτα τέρπουσι πολύ, εἶναι εἰς ἄκρον εὔχαρις. Οἱ αὐλικοὶ ὅπως εὐχαριστήσωσι τὸν Φραγκῖσκον γελῶσι παταγωδῶς, αἱ δὲ κυρίαι τῆς μικρᾶς συνοδίας προσποιοῦνται ὅτι καταβιβάζουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐρυθριῶσιν· ἀλλ' ἡ δηθεν αὕτη αἰδὼς ὀφείλεται εἰς τὸ ψιμμύθιον, ὅπερ ἀφθόνως καλύπτει τὰς παρειάς των.

Ἄλλοτε οἱ στρατηγοὶ ἐψιμμυθιοῦντο τὴν ἡμέραν τῆς ἐν θριάμβῳ εἰσόδου αὐτῶν εἰς Ρώμην, καὶ αἱ κυρίαι αὗται, λαμβάνουσαι ὑπ' ὄψει τὴν ἐφήμερον αὐτῶν καλλονήν, σκέπτονται ἴσως ὅτι ἐν τῇ ἐκλελυμένῃ ἐκείνῃ αὐλῇ ἑκάστη ἡμέρα δι' αὐτὰς εἶνε ἡμέρα θριάμβου.

— Λοιπόν! κυρίαι, δὲν γελᾶτε μεθ' ἡμῶν διὰ τὰς τρέλλας τοῦ ναυάρχου μας; οὐδὲ σύ, Βαλεντίνη, ἡ ὁποία συνήθως γελᾷς τόσον καλῶς διὰ νὰ μᾶς δεικνύῃς τοὺς ὡραίους ὀδόντας σου;

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Βονιβὲ προσποιούμενος ὅτι στενάζει, ἡ δεσποινὶς δὲ Νανσὺ φαίνεται πρὸς ἐμὲ αὐστηρά, ἀφ' ὅτου κάποιος ἐκ τῶν γνωστῶν μου τῇ ἀπηγόρευσε νὰ μ' ἀγαπᾷ. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι δίδοντες κακὰς συμβουλὰς εἰς τὴν ἀθῶαν νεότητα.

— Κύριε δὲ Βονιβέ, ὑπέλαβεν ἡ Βαλεντίνη δὲ Νανσύ, ἐνῷ ὁ γείτων της, ὁ νεαρὸς μαρκήσιος δὲ Πὸν ἔφερεν εἰς τὰ χείλη τὸ κενὸν ποτήριόν του ἵν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν αὐτοῦ, εἶσθε βεβαίως τέλειος εὐγενής, εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον ἀγαπητῶν καὶ εὐγενεστέρων τῆς αὐλῆς, λοιπόν, διὰ τοῦτο θὰ εἶσθε ὁ τελευταῖος τῶν ἀνδρῶν, ὃν ἤθελα ἀγαπήσει.

— Ὁ τελευταῖος! εἶπεν ὁ ναύαρχος. Διάβολε! εἶναι πολύ... Ἀδιάφορον, δεσποινίς, θὰ περιμείνω.

— Διατί εἶσαι τόσον σκληρὰ εἰς τὸν φίλον μας Βονιβέ; ἠρώτησεν ὁ Φραγκῖσκος. Πρόσεξε, ἐσυνείθισε νὰ κατακτᾷ.

— Διότι εἰς τὸν ἔρωτα, τὸ μεγαλείτερον προσόν, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ἡ δεσποινὶς δὲ Νανσύ, εἶναι ἡ ἐχεμύθεια. Ὁ κύριος, λοιπόν, Βονιβέ, κατ' ἐμέ, διηγεῖται λίαν εὐκόλως τὰς ἐρωτικάς του ἐπιχειρήσεις εἰς πάντας.

— Εἰς ἐμὲ τοιαύτην ἐπίπληξιν ἀπευθύνεται, ὅπως ἐδῶ εἶμαι βωβός.

— Θέλετε μίαν ἐκ τῶν πολλῶν ἀποδείξεων, περὶ τοῦ ἐναντίου; διέκοψε γελῶσα ἡ Καικιλία δὲ Φιεβίλ.

— Ναί, Καικιλία, δὸς ἡμῖν αὐτὴν τὴν ἀπόδειξιν, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος· διότι ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ὅλοι τί νὰ πιστεύσωμεν διὰ τὸν φίλον μας Βονιβέ.

— Πρὸ ὀκτὼ ἡμερῶν, ὑπέλαβεν ἡ Καικιλία, εὑρισκόμην κατὰ τύχην εἰς τὸ δωμάτιον τῶν κυριῶν τῆς τιμῆς τῆς βασιλομήτορος. Εἴκοσιν ἄτομα ἦσαν ἐκεῖ συνηθροισμένα ἀναμένοντα νὰ ἐξυπνήσῃ ἡ κυρία δούκισσα τῆς Ἀγγουλέμης...

— Μεγαλειότατε, διέκοψεν ὁ Βονιβέ, σᾶς ἱκετεύω νὰ ἦσθε κριτὴς εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην: Ἕκαστος διηγεῖτο τὰ νέα, ἅτινα εἶχε μάθει τὴν προτεραίαν, ὅτε εἶπον ὑψηλοφώνως: «Μὰ τὴν πίστιν μου, κύριοι, ταύτην τὴν στιγμὴν μοὶ συνέβη ἐπεισόδιόν τι ἀρκούντως περίεργον. Μετέβην σήμερον τὴν πρωΐαν ἐπὶ ὀχήματος εἰς περίπατον πρὸς τὸ μέρος τοῦ Πρὲ-ο-Κλέρ, μετά τινος κυρίας, ἧς ὁποίας ἀποσιωπῶ τὸ ὄνομα διὰ τὴν ἐχεμύθειαν. Καθ' ὁδόν, ἐγώ, ὅστις γνωρίζω κάλλιστα τοὺς Παρισίους, ἓν μόνον ἄτομον συνήντησα γνωστόν, τὸ ὁποῖον ἠναγκάσθην νὰ ἀντιχαιρετίσω, Μαντεύσατε τις ἦτο. — Ὁ σύζυγός της! ἀνέκραξαν πανταχόθεν. — Ἀκριβῶς! Ἕκαστος μὲ ἠρώτα τὸ ὄνομα τοῦ ἐντίμου εὐγενοῦς. Ἠρνούμην ἐπιμόνως ν' ἀπαντήσω, ἐξ ἐχεμυθείας πάντοτε, ὅτε εἷς θεράπων ἐγείρει τὸ παραπέτασμα καὶ ἀναγγέλλει τὸν κύριον δὲ Μαρσιλύ! Ὁ ἄφρων βλέπων με ἔρχεται κατ' εὐθεῖαν πρός με καὶ ἀπειλῶν με διὰ τοῦ δακτύλου καὶ μειδιῶν: «Ἔλα, διεφθαρμένε, ποῦ ἐπήγαινες ἐν ὀχήματι τόσῳ πρωΐ μὲ μίαν κυρίαν ὅταν σὲ ἐχαιρέτισα;» Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἦτο ἡ ἀπάντησις εἰς τὰς πρὸς ἐμὲ ἀπευθυνθείσας ἐρωτήσεις, τοιουτοτρόπως δὲ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας ἐγνώσθη εἰς ὅλους. Σᾶς ἐρωτῶ, Μεγαλειότατε, πταίω ἐγώ;

— Ὄχι, βεβαίως, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος μειδιῶν· ἀλλὰ πῶς ἀπέληξεν ἡ ὑπόθεσις;

— Ὁ κύριος δὲ Μαρσιλὺ μοὶ ἔπεμπε πρόσκλησιν εἰς μονομαχίαν, ἣν ἠρνήθην.

— Καὶ πῶς ἐδικαιολογήθης;

— Ὅπως μοὶ ἦλθεν εἰς τὸν νοῦν. Τῷ εἶπον ὅτι δὲν θ' ἀπεφάσιζα νὰ τὸν φονεύσω, διότι ὤμοσα, εἰς τὴν σύζυγόν του νὰ τὴν νυμφευθῶ ἅμα ἔμενε χήρα.

Πάντες ἀνεκάγχασαν.

Ἐν τούτοις οἱ ξένοι τοῦ Μονσενύ, οἵτινες εἶχον ὁδοιπορήσει ὅλην τὴν ἡμέραν,

ἐκτεθειμένοι εἰς τὰς φλογερὰς τοῦ ἡλίου ἀκτίνας, ἤρξαντο, ὁ εἷς μετὰ τὸν ἄλλον, νὰ ὑποκύπτωσιν εἰς τὸν κάματον. Βαθμηδὸν ἡ συνδιάλεξις ἠλαττοῦτο· μόλις ἀντηλάσσοντο λέξεις τινὲς χαμηλοφώνως. Εἶχον φθάσει εἰς τὴν ὥραν ἐκείνην τῆς νυκτός, καθ' ἥν, ὅσῳ λαμπρὰ καὶ ἂν ᾖναι ἡ ἑορτή, καὶ ὁ ἰσχυρότερος αἰσθάνεται ἑαυτὸν καταβαλλόμενον ὑπὸ τοῦ ὕπνου ἢ τῆς μέθης. Ἔκυψαν τότε πάντες σχεδὸν τὸ μέτωπον βεβαρυμένον, αἱ κυρίαι ἔκυπτον καὶ αὗται τὴν κεφαλὴν ὠχριῶσαι ὑπὸ τὸ ψιμμύθιον καὶ τὰ βλέμματα ὅλων ἐσκοτίσθησαν.

Δύο μόνοι ἐκ τῶν συνδαιτυμόνων ἀντεῖχον ἔτι. Οὗτοι ἦσαν ὁ Φραγκῖσκος, ἀναμένων τὴν Κλοτίλδην, καὶ ἡ Ἄρτεμις ἀναμένουσα τὸν Διδιέ.

Θαμβωθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐξαισίου κάλλους καὶ τῆς ἀγνότητος τῆς νεαρᾶς κόρης ὁ Φραγκῖσκος ἀνέμενε τὴν ἐπάνοδον αὐτῆς μετὰ πυρετώδους ἀνυπομονησίας.

Ἡ Ἄρτεμις ἠδημόνει ἐπίσης ἐρωτῶσα ἑαυτὴν ποῦ ἆρά γε ἦτο ὁ Διδιέ, οὗ ἡ ἀπουσία συνέπιπτε τόσῳ παραδόξως μὲ τὴν ἀπουσίαν τῆς Κλοτίλδης. Περιέφερε δὲ τὰ ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἀπαστράπτοντα ὄμματά της ὁλονὲν πρὸς τὴν θύραν, δι' ἧς ὁ νεανίας εἶχεν ἐξέλθει.

Αἴφνης κρότος φοβερός, ὅμοιος πρὸς κεραυνόν, ἀντήχησεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ συμποσίου. Τὸ φάτνωμα διηνοίχθη μετὰ θορύβου καὶ ἡ τράπεζα ἐφωτίσθη διὰ μεταλλικῆς λάμψεως. Τὸν κρότον τοῦτον ἀκούσαντες οἱ συνδαιτυμόνες ἡμικοιμώμενοι ἀνεσκίρτησαν ἐπὶ τῶν ἑδρῶν αὐτῶν. Αἱ κυρίαι ἔκρυψαν ἐκ τρόμου τὰς κεφαλὰς διὰ τῶν βραχιόνων, οἱ δὲ εὐγενεῖς, ἐγερθέντες, ἐζήτουν διὰ τῶν χειρῶν τὰ ξίφη, ὅτε εἶδον ἄνωθεν τῆς τραπέζης αἰθέριον νέφος, ὅπερ διαρραγὲν ἀφῆκε νὰ πέσωσι παντοειδῆ τὰ ποικιλόχροα σακχαρωτά, ἅτινα διεσπάρησαν ἐπὶ τῆς τραπέζης.

Ἐνῷ αἱ κυρίαι, συνελθοῦσαι ἐκ τοῦ τρόμου, ἐγέλων διὰ τὸν τρόμον αὐτῶν, αἴφνης βροχὴ ἀρωματώδους ὕδατος, ἐλαφρὰ ὡς ἀτμός, διεχύθη ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἡ εὐχάριστος αὕτη ἔκπληξις, ἣν ὁ κύριος δὲ Μονσενὺ πρὸ πολλοῦ εἶχε παρασκευάσει πρὸς τιμὴν Φραγκίσκου τοῦ Α', ἐπῆλθεν ἐγκαίρως, ὅπως ἀναζωογονήσῃ τὴν χαράν, ἥτις εἶχεν ἤδη σβεσθῆ. Τὰ ποτήρια ἐπληρώθησαν ἐκ νέου καὶ αἱ ἀστειότητες ἐπανελήφθησαν.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσῆλθεν ὁ πυργοδεσπότης ἀποθαυμάζων τὴν ἐπιτυχῆ ἐκτέλεσιν τῆς ἀπροόπτου ἐκείνης βροχῆς.

Ἐνῷ δὲ ἐδέχετο πάντων τὰ συγχαριτήρια, ὁ βασιλεὺς ἔνευσεν αὐτῷ διὰ τῆς χειρός.

Ὁ αὐλικὸς ἔσπευσε πρὸς αὐτόν.

— Ἄ! ἀγαπητὲ Μονσενύ, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Φραγκῖσκος σύρων αὐτὸν εἰς τὸ κοίλωμα παραθύρου, πιστεύω ὅτι κάμνεις μαγείας.

— Εἶμαι εὐτυχής, Μεγαλειότατε, ἂν κατώρθωσα νὰ σᾶς διασκεδάσω ὀλίγον, ἀπήντησεν ὁ Μονσενὺ προσκλίνων ταπεινῶς.

— Θὰ σὲ συνέχαιρον, ἂν ἡ τέχνη σου περιωρίζετο εἰς τὴν βροχὴν τῶν σακχαρωτῶν κατὰ ἐπιδόρπια, τὰ εἶπεν ὁ βασιλεύς· ἀλλὰ νὰ κάμῃς, ὥστε νὰ φύγῃ πρὸ τοῦ τέλους τοῦ συμποσίου ἡ ὡραία καὶ χαρίεσσα ἐκείνη κόρη, ἰδοὺ τί οὐδέποτε θὰ σοὶ συγχωρήσω.

Μειδίαμα συνέστειλε τὰ χείλη τοῦ Μονσενύ, εἰς ὃν τὰ πάντα ἐφαίνοντο βαίνοντα κατ' εὐχήν.

— Ἄλλοτε, ἀπήντησε, κατηύναζον τὴν ὀργὴν τῶν θεῶν διὰ προσφορῶν· τὸ αὐτὸ θὰ πράξω, Μεγαλειότατε, διὰ νὰ ἐξαγοράσω τὸ ἀκούσιον πταῖσμά μου καὶ εὕρω χάριν ἐνώπιόν σας. Ἡ χαριτωμένη μας περιστερά, ἡ ὁποία εἶναι ἔτι ὀλίγον ἀγρία, ἐπτοήθη ἐκ τῆς περιβαλλούσης ὑμᾶς αἴγλης καὶ ἀπέπτη, ἡ ταλαίπωρος. Ἀπὸ τῆς αὔριον ὅμως τὴν συλλαμβάνω καὶ τῇ κόπτω τὰ πτερά.

— Ἐκτέλεσον τὸ νέον τοῦτο θαῦμα, μάγε, εἶπεν ὁ Φραγκῖσκος στηριζόμενος οἰκείως ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ εὐνοουμένου αὐτοῦ, ὅστις ἐσκίρτα ἐκ φιλοδοξίας, καὶ εἰς τὴν τιμήν μου ὡς εὐγενοῦς δὲν θὰ μετανοήσῃς.

— Ἐλπίζω, Μεγαλειότατε, ἀπήντησε ὁ πυργοδεσπότης.

Ὁ Φραγκῖσκος, μὴ ἀμφιβάλλων ὅτι ὁ Μονσενὺ θὰ ἐτήρει τὸν λόγον του, ἐστράφη πρὸς τοὺς αὐλικοὺς αὐτοῦ μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπαστράπτοντας ἐξ ἐλπίδος καὶ χαρᾶς.

— Αἴ, κύριοι, εἶπεν, ἰσχυρίζονται ὅτι ἀγελὰς λύκων πειναλέων ἐρημοῦσι τὰς πέριξ ἐξοχάς. Προτείνω λοιπὸν γενικὴν ἔφοδον πρὸς εὐχάριστον λῆξιν τῆς ἑορτῆς.

Ἡ πρότασις τοῦ βασιλέως ἐγένετο ἀποδεκτὴ δι' ἐπευφημιῶν.

— Βαδίσατε ἐμπρός, Μεγαλειότατε, καὶ θὰ σᾶς ἀκολουθήσωμεν, ἀπήντησεν ὁ Βονιβέ. Εἰς τὴν θήραν ὡς εἰς τὸν πόλεμον ἡ θέσις τῶν πιστῶν σας δὲν εἶναι πλησίον ὑμῶν;

Εἰς τοὺς ἄφρονας τούτους λόγους, νέφος ἐκάλυψε τὸ μέτωπον τοῦ βασιλέως.

— Ναί! ναί!.. ὑπάγωμεν εἰς θήραν λύκων, εἶπε μετὰ πικρίας, ἐνῷ οἱ τοξόται μου καὶ οἱ ἐλβετοί μου κυνηγοῦσι τὸν κύριον Βουρβόνον.

— Ἂς ἐλπίσωμεν, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Βονιβέ, ὅτι θὰ τὸν συλλάβωσι πρὶν συμπληρώσῃ τὸ ἀπαίσιον ἔργον του.

— Νὰ εἶναι ἆρά γε ἀληθές!... Ἂν ποτε συλληφθῇ, Βονιβέ, θὰ τιμωρήσω αὐστηρῶς τὴν προδοσίαν του... Ἐγώ, ὅστις τὸν ἠγάπων ὡς ἀδελφόν!

Ἐπεκράτησε στιγμὴ σιωπῆς. Ὁ βασιλεὺς ἔκαμε βήματά τινα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐν ταραχῇ βαθείᾳ διατελῶν. Εἶτα σταματῶν ἀποτόμως ἐνώπιον τοῦ ναυάρχου:

— Βονιβέ, ἐνθυμεῖσαι τὸν πλοίαρχον τῆς Φονταραβίας;

— Τὸν πλοίαρχον Φρανζέ, ὅστις τῷ 1523, παρέδωκεν ἐπονειδίστως εἰς τοὺς Ἱσπανοὺς τὴν θέσιν, τὴν ὁποίαν ἠδύνατο ἔτι νὰ ὑπερασπίσῃ; ἀπήντησεν ὁ ναύαρχος· ναί, Μεγαλειότατε, τὸν ἐνθυμοῦμαι.

— Τί ἀπέγεινεν ὁ ἄνθρωπος οὗτος; ἠρώτησεν ὁ Φραγκῖσκος.

— Τῷ ἀφήρεσαν τοὺς βαθμοὺς τῆς εὐγενείας, Μεγαλειότατε, καὶ καλῶς ἔπραξαν, ὑπέλαβεν ὁ Βονιβέ. Ἀφοῦ τὸν ὥπλισαν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν τὸν ἀνεβίβασαν ἐπὶ ἱκρίου, ἔνθα δώδεκα ἱερεῖς, καθήμενοι ἐν στολῇ, ἤρξαντο ψάλλοντες τοὺς ψαλμοὺς τῶν νεκρῶν, ἀφοῦ ἀνέγνωσαν αὐτῷ τὴν ἀπόφασιν, δι' ἧς ἐκηρύσσετο προδότης, κακοήθης καὶ ἀπατεών. Εἰς τὸ τέλος ἑκάστου ψαλμοῦ ἐγίνετο παῦσις καθ' ἣν ὑπάλληλός τις στρατιωτικὸς τὸν ἀπεγύμνου τοῦ ὁπλισμοῦ κραυγάζων: Αὐτὸ εἶναι τὸ κράνος τοῦ δειλοῦ, αὐτὴ ἡ ζώνη του, τὸ ξίφος του. Ἀφοῦ ὁ τελευταῖος ψαλμὸς ἐτελείωσε, τοῦ ἔχυσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς λεκάνην θερμοῦ ὕδατος. Τὸν κατεβίβασαν εἶτα τοῦ ἱκρίου διὰ σχοινίου, ὅπερ ἔθεσαν ὑπὸ τοὺς βραχίονάς του. Ἔθηκαν αὐτὸν ἐπὶ φορείου, τὸν ἐκάλυψαν διὰ νεκρικῆς σινδόνης καὶ τὸν μετέφερον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὅπου δώδεκα ἱερεῖς ἐκύκλωσαν αὐτὸν ψάλλοντες τὸν ὕμνον: Deus, audem meam ne tacueris. Ἀφῆκαν εἶτα αὐτὸν νὰ φύγῃ καὶ νὰ ζήσῃ ἐν τῇ ἀτιμίᾳ.

— Ὁ Βουρβόνος δὲν ἀξίζει αὐτὴν τὴν τιμωρίαν; ἠρώτησεν ὁ Φραγκῖσκος ἀτενίζων τοὺς περὶ αὐτὸν αὐλικούς.

— Ναί, ναί! ἀνέκραξαν.

— Καὶ θάνατος εἰς τὸν προδότην! προσέθηκαν κυρίαι τινὲς τῆς μικρᾶς συνοδίας.

Ὁ βασιλεὺς ἐστέναξε καὶ ὑπέλαβεν:

— Εἶναι στρατάρχης, πρίγκηψ ἐξ αἵματος, ὅστις ἀτιμάζει τὸ ξίφος, ὅπερ τῷ ἐνεπιστεύθη ἡ Γαλλία. Ἀλλ' ἂς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ πρίγκηπος.

Διηυθύνθη πρὸς τὴν τράπεζαν, ἔλαβε μέγα ποτήριον, ὅπερ ἐκένωσεν ἀπνευστί.

— Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Μονσενύ, ποίαν ὥραν θέλετε νὰ ἀπέλθετε;

— Ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον! ὑπέλαβεν ὁ βασιλεύς, διότι ἔχω ἀνάγκην κινήσεως καὶ καθαροῦ ἀέρος.

— Μεγαλειότατε, τὰ πάντα εἶναι ἕτοιμα, εἶπεν ὁ πυργοδεσπότης· θέλω νὰ παράσχω τῇ Ὑμετέρᾳ Μεγαλειότητι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κυνηγήσῃ, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ οὔτε τοῦ πύργου, οὔτε τῆς αἰθούσης.

— Πετῶν ἀπὸ τῶν παραθύρων κονίκλους; διέκοψεν ὁ Βονιβὲ ἀποτεινόμενος τῷ βασιλεῖ.

— Ἔχω κάτι καλλίτερον νὰ σᾶς προσφέρω, εἶπεν ὁ Μονσενὺ μετὰ μειδιάματος εὐχαριστήσεως.

— Περιστερὰς δεδεμένας ἀπὸ τοὺς πόδας ἢ κάμμιαν αἶγα; ἐξηκολούθησεν ὁ ναύαρχος.

— Κάτι καλλίτερον!

— Τί λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ βασιλεύς.

— Ζῷον μέγα, τὸ ὁποῖον οἱ ἄνθρωποί μου συνέλαβον πρὸ τριῶν ὡρῶν εἰς τὰ δάση μου.

— Στοιχηματίζω ὅτι εἶναι ἔλαφος, διέκοψεν ὁ Βονιβέ.

— Ἂν οὕτως ἔχῃ, τότε παραιτοῦμαι τοῦ κυνηγίου, εἶπεν ὁ βασιλεύς. Θὰ ἦτο πρᾶξις σφαγέως νὰ φονεύσω ἀθῶαν ἔλαφον ἐν αὐτῇ τῇ αὐλῇ· τοῦτο εἶναι ἀνάξιον εὐγενοῦς.

Ψιθυρισμοὶ ἐπιδοκιμασίας ὑπεδέχθησαν τοὺς λόγους τοῦ βασιλέως.

[Ἕπεται συνέχεια] ΤΟΝΥ.

ΒΣΕΒΟΛΟΔ ΚΡΕΣΤΟΒΣΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Ὦ! . . . Αὐτὸ εἶνε πολὺ λυπηρόν! εἶπεν αὕτη σείουσα τὴν κεφαλήν, ἀλλὰ εἶσθε καθ' ὁλοκληρίαν πεπεισμένος ὅτι ἐχάθησαν;

— Βεβαιώτατος!

— Περίεργον! Πιθανὸν κατόπιν ἐμοῦ θὰ ἦλθε κανένας ἄλλος;

— Κανεὶς δὲν ἦλθε.

— Αἴ, πῶς λοιπόν, ἐξωτικά, τὰ ἐπῆραν; ἐγέλασεν ἡ Λιουδμήλα.

— Ὄχι, νομίζω, ἐξωτικὰ ἀλλὰ ἄνθρωποι.

— Ἀλλ' ἀφοῦ κατόπιν ἐμοῦ ἄλλος κανεὶς δὲν ἦτο! Καὶ ἐπὶ τέλους, ποῖος θὰ τὰ εἶχεν ἀνάγκην; . . . Μήπως εἶνε τόσον σπουδαῖα χαρτιά, τὰ ὁποῖα ἔχουν τόσον μεγάλην σημασίαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν, ἢ ἐκ τῶν ὁποίων ἐξαρτᾶται αὐτὴ ἡ τύχη τοῦ Κόροβοφ;

— Ἴσα ἴσα δὲν εἶνε τοῦτο! ἐν ἀπορίᾳ ἀνέσπασε τοὺς ὤμους ὁ Βαντρίκ· ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὑπόθεσιν δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν, ὅσον ὑπέθετον κατ' ἀρχάς...

— Τότε, τίς ἡ ἀνάγκη ν' ἀνησυχῆτε τόσον;

— Πῶς νὰ μὴ ἀνησυχῶ;! Τὰ ἔγγραφα, σᾶς λέγω, ὑπεξαιρέθησαν ἐκ τοῦ φακέλλου, μ' ἐννοεῖτε;

— Χμ... καὶ ἐταράχθητε τόσον, ὥστε ἦλθατε ἐδῶ χάριν αὐτῶν νὰ μοῦ τὸ εἰπῆτε μὲ τόσην μυστικότητα; μετ' ἐλαφρᾶς εἰρωνείας παρετήρησεν ἡ Λιουδμήλα· πολὺ λυποῦμαι δι' ὅ,τι συνέβη· ἀλλ' εἰς τί δύναμαι ἐγὼ νὰ σᾶς βοηθήσω;

— Νὰ μοῦ ἐπιστρέψετε τὰ ἔγγραφα.

— Πω-ῶς;... τί εἴπατε; ὀπισθοχωρήσασα κατὰ ἓν βῆμα, ἐξετόξευσεν ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ τὰς διεσταλμένας ὀφρῦς της τὸ χαλύβδινον καὶ ἄκαμπτον βλέμμα της ἡ Λιουδμήλα.

— Σᾶς παρακαλῶ νὰ μοὶ τὰ δώσετε! ἐψέλλισεν ὁ κ. Βαντρὶκ ὅλως ἀμηχανῶν καὶ αἰσχυνόμενος ὑπὸ τὸ αὐστηρόν, πλῆρες ἀξιοπρεπείας, καὶ μαγνητικῶς ἀνιχνευτικὸν βλέμμα της.

— Καὶ λοιπόν, φρονεῖτε ὅτι ἐγὼ σᾶς τὰ ἔκλεψα;

— Δηλαδή... δηλαδὴ δὲν τὸ φρονῶ... ἀλλά. . . φρονῶ, ὅτι . . . ἴσως ἐξ ἀπροσεξίας . . . ἢ ἀστειότητος . . .

— Αὐτὰ εἶνε παραλογισμοί! ψυχρῶς διέκοψεν αὐτὸν ἡ Λιουδμήλα. Δι' αὐτήν σας τὴν εἰκασίαν, κύριε, ἔπρεπε νὰ σᾶς δείξω τὴν θύραν, καὶ δὲν τὸ κάμνω τοῦτο, μόνον διότι εἶσθε ἀρκετὰ ἀξιολύπητος κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην.

— Τότε θὰ λάβω ἄλλα μέτρα! ἠπείλησε σοβαρῶς ὁ προσβληθεὶς Βαντρίκ.

— Κάμετε ὅ,τι θέλετε! μετὰ περιφρονήσεως καὶ ἀλαζονείας ἐμειδίασεν ἡ Λιουδμήλα. Ἀλλ' ἐμὲ δὲν μὲ τρομάζουν τὰ μέτρα σας!

— Ἀναγκάζομαι νὰ καταφύγω ἀμέσως εἰς τὴν ἀστυνομίαν καὶ νὰ προβῶ εἰς νέαν ἔρευναν.

— Εὐχαρίστως, ἐγέλασεν ἡ κ. Κόροβοφ, δύνασθε μάλιστα νὰ στείλετε τὴν ὑπηρέτριάν μου νὰ καλέσῃ ὅποιον θέλετε· ἐγὼ δὲν φοβοῦμαι τὰς ἐρεύνας σας· ἀλλὰ σᾶς συμβουλεύω, κ. Βαντρίκ, νὰ μὴ λησμονήσετε, ὅτι πρὸς νέαν κατ' οἶκον ἔρευναν, δέον νὰ ἔχετε νόμιμον δικαίωμα, ἄνευ δ' αὐτοῦ πᾶσα πρᾶξίς σας ἔσεται βία, ἥτις δὲν θὰ παρέλθῃ ἀτιμώρητος· μὴ λησμονῆτε ὅτι ἔχω γλῶσσαν καὶ θέλησιν, ὑπάρχει δὲ καὶ ἀνωτέρα ὑμῶν ἀρχὴ καὶ ἀκόμη ὑπάρχει καὶ ἡ φωνὴ τοῦ τύπου! Καὶ τώρα, ἂν ἐπιθυμῆτε, δύνασθε νὰ προβῆτε εἰς τὴν ἔρευναν! . . . Σκεφθῆτε ἀκόμη καὶ τοῦτο, προσέθετο αὕτη μετὰ βραχεῖαν σιωπήν, ἐνοχοποιῶν με εἰς τὴν κλοπὴν ταύτην, ἡ ὁποία εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς παντὸς ἔχοντος ὑγιεῖς τὰς φρένας ἀνθρώπου, οὐδεμίαν δι' ἐμὲ δύναται νὰ ἔχῃ ἔννοιαν, ἐπεθύμουν νὰ μάθω τίνι τρόπῳ θὰ ἐξηγήσετε εἰς τὴν προϊσταμένην ἀρχήν σας καὶ εἰς τὸ δικαστήριον τὸ περιστατικὸν τοῦτο, ὅτι ἐγώ, σύζυγος καταδίκου, οὐτινος ἐνεργεῖτε τὴν ἀνάκρισιν, ἠδύνατο ἱεροκρυφίως νὰ ἔρχεται εἰς τὸ σπουδαστήριόν σας; . . . Τί φρονεῖτε, ἡ προϊσταμένη σας ἀρχὴ θὰ τὸ νομίσῃ ἔντιμον τοῦτο;... Ἀποκριθῆτε!

Ὁ δυστυχὴς Βαντρίκ, ὅστις ἤδη ἐπρόκειτο νὰ ἐκτίσῃ τοιαύτην ἐξώφλησιν διὰ τὴν προτίμησίν του πρὸς τὴν φιλήδονον ἀπατηλότητα, ἵστατο ἐν ἀμηχανίᾳ, οὐδὲν ἐννοῶν καὶ ἐκτοπισθεὶς ἐκ τοῦ τελευταίου ὀχυρώματός του, ὅπερ ἐνόμιζεν ἰσχυρότατον.

— Ἐγώ, ἄλλο τι θέλω νὰ σας παρακαλέσω! εἶπεν οὗτος συνερχόμενος ἐπὶ τέλους. Ἤθελον μόνον νὰ σᾶς εἴπω, ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα . . . καίτοι αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δὲν εἶνε σπουδαῖα, ἐν τούτοις ἀνήκουσι τῷ κ. Βελτίστσεφ ... Ὁ κ. Βελτίστσεφ δύναται πάντοτε νὰ τὰ ζητήσῃ... καὶ τότε εἰς ποίαν θέσιν θὰ εὑρεθῶ ἐγώ; . . . Τί θὰ τοῦ δώσω; . . . Τί θὰ ἀποκριθῶ;

— Περὶ αὐτοῦ φροντίζετε λοιπόν; ἐπρόφερεν ἡ Λιουδμήλα δι' ἠπιωτέρου ὕφους. Ἂν ἦνε τοῦτο μόνον, τότε ἰδού, εἶμαι ἕτοιμος νὰ ἀνακουφίσω τὸν πόνον σας. Πλάτον Βασίλειεβιτζ! ἐλᾶτε ἐδῶ, σᾶς παρακαλῶ! ἀπετάθη αὕτη πρὸς τὸν Βελτίστσεφ, ἀνοίξασα τὴν θύραν.

Ὁ Πλάτων, καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ἀκροώμενος ἐκ τῆς ὀπῆς τοῦ κλείθρου καὶ ἐκ τοῦ ὕφους τῆς συνδιαλέξεως πεισθεὶς καθ' ὁλοκληρίαν, ὅτι αἱ ὑποψίαι του ἦσαν ἀβάσιμοι, καὶ ὅτι ἡ Λιουδμήλα τῷ εἶπε τὴν ἀλήθειαν, περὶ τῶν μετὰ τοῦ Βαντρὶκ σχέσεών της, εἰσῆλθε, καίτοι μετά τινος ψυχικοῦ ἄλγους, διότι ὤφειλε νὰ εἴπῃ τὸ τελευταῖον «χαῖρε» τῇ ἐλπίδι διὰ τὴν ἀπόκτησιν τῶν ἐγγράφων του, ἀλλά, τοὐλάχιστον, ἦτο ἤδη ἥσυχος ἐκ τοῦ φλέγοντος αὐτὸν αἰσθήματος τῆς ζηλοτυπίας, καὶ ἐπίστευεν εἰς τὴν ἀρετὴν τῆς Λιουδμήλας του.

— Ὁ κ. Βαντρὶκ ἔχασε τὰ ἔγγραφά σας, τὸν κατάλογον καὶ τὸν λογαριασμόν, εἶπεν αὕτη ἀμέσως. Ἐπειδή, ἐφ' ὅσον ἐνθυμοῦμαι, τὰ ἔγγραφα ταῦτα δὲν ἔχουν δι' ὑμᾶς καμμίαν ὅλως διόλου σημασίαν, ὁ δὲ κ. Βαντρὶκ ἀνησυχεῖ πολὺ διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην, σᾶς παρακαλῶ, πείσατέ τον, ὅτι δὲν θὰ ἀπαιτήσετε τὰ ἔγγραφά σας αὐτὰ καὶ δὲν θὰ τὸν θέσετε εἰς δυσάρεστον θέσιν, ἀπέναντι τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς του.

— Δύνασθε νὰ μένετε ἥσυχος, ψυχρῶς καὶ εὐγενῶς προσέκλινεν αὐτῷ ὁ Βελτίστσεφ, αὐτὰ τὰ ἔγγραφα μοὶ εἶνε ὅλως ἄχρηστα.

— Ἄ, σᾶς εἶμαι ἀπείρως εὐγνώμων! καὶ ἐπροχώρησε πρὸς αὐτὸν τείνων τὴν χεῖρα ὁ περιχαρὴς Βαντρίκ. Τοῦτο δι' ἐμὲ ἦτο τὸ οὐσιωδέστερον!.. Ἐφοβούμην κυρίως, μήπως τὰ ἀπαιτήσετε σεῖς! . . Τώρα ὅμως παρῆλθεν ὁ κίνδυνος! Καὶ ἐπειδὴ τὰ πρακτικὰ τὰ ἔχω πρὸς τὸ παρὸν ἀκόμη εἰς χεῖράς μου, δύναμαι νὰ διορθώσω τὸ πρᾶγμα! . . Πολύ, πολὺ σᾶς εὐχαριστῶ.

— Ὥστε τώρα εἶσθε ἱκανοποιημένος. Χαίρω πολύ, διότι ἠδυνήθην νὰ σᾶς κάμω μίαν μικρὰν ἐκδούλευσιν! Μακρόθεν καὶ μετὰ ψυχρότητος ὑπεκλίθη αὐτῷ ἡ Λιουδμήλα, καὶ κατόπιν τῆς ὑποκλίσεως ταύτης ὁ ταλαίπωρος Βαντρὶκ ἠσθάνθη ἀμέσως, ὅτι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης τὸ πᾶν ἤδη ἐτελείωσεν, ἐθραύσθη διὰ παντός. Ἠσθάνθη ὡσαύτως καὶ τοῦτο, ὅτι ἦτο ἤδη περιττὸν νὰ μένῃ ἐκεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶχε καὶ τί νὰ πράξῃ μένων, ὡς ἐκ τούτου ἔσπευσε ν' ἀποχαιρετίσῃ καὶ ἀπομακρυνθῇ εὐχαριστημένος ἐνδομύχως, διότι, δόξα τῷ Θεῷ, θὰ δυνηθῇ ἐνώπιον τῆς προϊσταμένης ἀρχῆς, *νὰ γλυτώσῃ τὸ τομάρι του.*

— Καὶ λοιπόν, Πλάτον Βασίλειεβιτζ, ἀπετάθη ἡ Λιουδμήλα πρὸς τὸν Βελτίστσεφ, ὅταν ἀνεχώρησεν ὁ κ. Βαντρίκ, δὲν σᾶς εἶπον ὅτι, ζηλοτυπῶν με, ἀνέλαβες πρόσωπον ἀνάξιον καὶ βλακῶδες;

— Φεῦ! τὸ βλέπω! μετὰ στεναγμοῦ μεταμελείας ἀνέκραξεν οὗτος.

— Κατόπιν τούτου, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἀπαιτῶ παρ' ὑμῶν ἀπεριόριστον πίστιν, καὶ τὴν ἀπαιτῶ! τείνουσα αὐτῷ τὴν χεῖρα, εὐσταθῶς καὶ δικαιωματικῶς εἶπεν ἡ κ. Κόροβοφ.

— Σᾶς ἀνήκει . . . Τὸ μάθημα τοῦτο εἶνε ἀρκετὸν καὶ εὔγλωττον, ἀπεκρίθη οὗτος ἀσπαζόμενος τὴν προταθεῖσαν αὐτῷ χεῖρα.

— Χαίρω πολὺ καὶ ἐπιθυμῶ ἐκ ψυχῆς, ὥστε ἡ παρενόησις αὕτη νὰ ἦναι μεταξύ μας ἡ τελευταία, νὰ πεισθῇς δὲ ὅτι γνωρίζω, τυχούσης περιστάσεως, νὰ ἐπωφελοῦμαι ἐκ τῶν μωρῶν τούτων ὡς τὸν ταλαίπωρον αὐτὸν Βαντρίκ.

— Ὦ, περὶ τούτου εἶμαι ἤδη βεβαιότατος! μετ' ἄλγους καὶ ἀστειότητος ἐστέναξε κινῶν τὴν κεφαλήν του ὁ Βελτίστσεφ.

— Τσς! . . Μὴ λὲς τέτοια λόγια! εἶ-

πεν αὕτη κλείουσα τὸ στόμα αὐτοῦ διὰ τοῦ δακτύλου της. Καὶ ἂν ἐπωφελήθην σοῦ, προσέθετο ἡ Λιουδμήλα μετ' ἐκφράσεως ἀγάπης καὶ πειστικότητος, πίστευσέ μου, ὅτι τὸ ἔπραξα πρὸς μόνην τὴν εὐτυχίαν σου, φίλτατέ μου!

ΙΗ'

Τί συνέβη μετ' οὐ πολύ.

Κατόπιν τοσούτῳ πλήρους καὶ τοσούτῳ εἰλικρινοῦς συνδιαλλαγῆς μετὰ τῆς Λιουδμήλας, ὁ Βελτίστσεφ διὰ τῆς φυσικωτέρας ψυχικῆς ἡσυχίας, ἐπέστρεψεν πρὸς τὸν ἔρωτα καὶ τὴν γοητείαν ἐκείνην, ἣν ἐξήσκει ἀναλλοιώτως ἐπ' αὐτοῦ ἡ γυνὴ αὕτη. Ἤδη αἱ πρὸς αὐτὴν σχέσεις του παρουσίαζον τοῦτο μόνον τὸ ἰδιαίτερον, ὅτι οὗτος, συνειδὼς τὸ ἀναπόδραστον τοῦ μέλλοντος μετ' αὐτῆς γάμου, ἐπίσης δὲ καὶ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ πνεύματος, τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς ἰσχύος τῆς θελήσεως, προθύμως, ἤδη καὶ σχεδὸν ἀπαρατηρήτως, ὑπετάσσετο εἰς τὴν πλήρη ἐπιρροήν της. Εἰς ταῦτα, βεβαίως, ἡ φιλία καὶ ἡ συμπάθεια τῆς Εἰρήνης Βελτίστσεφ ἐξωθελίσαν ἐκ τῆς καρδίας του. Ἡ γυνὴ αὕτη, καὶ ἰδίᾳ ἡ θερμὴ αὐτῆς φιλία καὶ ἡ ἀδιάφορος ἀγάπη, καθίσταντο αὐτῷ ἐπαχθέστερα ἢ πρότερον. Ἐζήτει εὐκαιρίαν, ὅπως ἀπαλλαχθῇ αὐτῆς ταχύτερον δι' εὐλογοφανοῦς προφάσεως, καὶ ἡ καταλληλοτέρα πρόφασις περιεστρέφετο εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Εἰρήνης, ὅπως ἀναχωρήσῃ εἰς τὴν ἑσπερίαν. Ὑπεσχέθη οὗτος ὅτι θὰ ἐτακτοποίει τὰς ὑποθέσεις της, τῇ ἔδωκε μέρος ἐκ τῶν «ἀθίκτων» ἐκείνων χρημάτων της, ἅτινα ἐκληρονόμησε παρὰ τοῦ συζύγου της, καὶ ἤρξατο ἐπισπεύδων τὴν ἀναχώρησίν της, βεβαιῶν αὐτὴν μετὰ θέρμης, ὅτι ταχέως θὰ τὴν ἀκολουθήσῃ καὶ αὐτός, ἅμα ὡς κατορθώσῃ νὰ τακτοποιήσῃ τὰς ὑποθέσεις τοῦ μακαρίτου Μαξίμου καὶ τὰς ἰδικάς του.

*
* *

Μετὰ τρεῖς ἑβδομάδας ἀνεχώρησεν ἡ Εἰρήνη, αὐθημερὸν δὲ τὸ δικαστήριον, λαβὸν ὑπ' ὄψει ἐλαφρυντικὰς περιπτώσεις, κατεδίκασε καὶ τὸν Βαλεριανὸν Κόροβοφ, δυνάμει τῶν ἄρθρων 245 καὶ 251 τοῦ Ποινικοῦ νόμου, εἰς στέρησιν ἁπάντων τῶν δικαιωμάτων του, εἰς ἐξορίαν εἰς Σιβηρίαν καὶ εἰς ἑξαετῆ καταναγκαστικὰ ἔργα.

Ὁ Βαλεριανὸς ἐκράτησε τὴν δοθεῖσαν ὑπόσχεσίν του, οὔτε διὰ λόγου οὔτε δι' ὑπαινιγμοῦ ἀνέμιξεν ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, ἥτις ἐκαλεῖτο σύζυγός του, καὶ μὲ ἤρεμον προθυμίαν ἐδέχθη τὴν ἀπόφασιν, συνοδευόμενος ὑπὸ πλήρους ἀπαθείας ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας καὶ φαρισαϊκοῦ ὀνειδισμοῦ παρὰ τῆς μετρίως φιλελευθέρας ἐφημερίδος τοῦ κυρίου Τσέμς.

Τέλος τοῦ Β' μέρους.

[Ἕπεται συνέχεια].

Αγαθ. Γ. Κωνσταντινιδης

ΞΑΒΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΔΑΣΟΦΥΛΑΚΟΣ

[Συνέχεια]

ΚΖ'

Ὁ κοιτὼν τῆς Ἰωάννας

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ δείπνου, ἡ Στεφάνα, πρὶν ἢ καταλίπῃ τὴν μεγάλην αἴθουσαν καὶ μεταβῇ παρὰ τῇ κυρίᾳ της, πλησιάσασα παιδίον τι ἐκ τῶν τῆς ἀγροικίας ἐλάλησεν αὐτῷ ἐπὶ ἓν ἢ δύο λεπτά. Τὸ παιδίον, γελάσαν θορυβωδῶς, ἀπήντησεν αὐτῇ ποιήσαν καταφατικόν τι κίνημα.

— Λοιπόν, Γιαννάκο μου, — εἶπεν ἡ κόρη — μ' ἐκατάλαβες;

— Ναί, δεσποινίδα Στεφάνα, καὶ ἠμπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιη ὅτι θὰ γίνῃ.

Κρίνομεν περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ μυστικὴ αὕτη συνομιλία ἐκέντησε τὴν ζηλοτυπίαν τοῦ Νικόλα. Ἀλλ' ἡ ζηλοτυπία του αὕτη ἦτο ὅλως ἀβάσιμος.

Ἡ Στεφάνα συνέστησεν εἰς τὸν Γιαννάκον νὰ φέρῃ εἰς τὸν μικρὸν σταῦλον τὸν συνοδοιπόρον τοῦ Νικόλα καὶ νὰ κλειδώσῃ τὴν θύραν. Δοῦσα δὲ τὴν διαταγὴν ταύτην, ἡ ὡραία θαλαμηπόλος κατηυθύνθη πηδῶσα πρὸς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης, ὅπου περιέμενεν αὐτὴν ὁ Νικόλας.

— Καλὴν νύκτα, κύριε Νικόλα!... Εἶπεν αὐτῷ γελῶσα.

— Φεύγετε, δεσποινίδα Στεφάνα;

— Ἡ κυρία μὲ περιμένει.

— Θὰ ἐπιστρέψετε;

— Εἶναι πολὺ ἀργά.

Ὁ Νικόλας ἐστέναξεν ἐκ βάθους καρδίας.

— Θεέ μου! — ἠρώτησεν ἡ νεᾶνις, — διατί στενάζετε ἔτσι;... τί ἔχετε;...

— Ἤθελα νὰ μιλήσω μαζί σας μίαν στιγμή.

— Ἀπόψε;

— Θεέ μου! ναί.

— Ἔχετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τίποτε σπουδαῖον;

Ὁ Νικόλας δὲν ἀπήντησεν εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην, ἀλλ' εἶπε:

— Πιστεύω ὅτι μοῦ εἴπατε νὰ σᾶς φέρω τραγούδια...

— Τί! μὴν τὰ ἀλησμονήσετε;

— Ἄμ δέ;

— Λοιπόν, τὰ ἔχετε;

— Καὶ βέβαια, τὰ ἔχω. Ἕνα μάλιστα, ἕνα εὔμορφο... ἄ!... τὸ εὐμορφώτερο ἀπὸ ὅσα ἔγιναν ἴσια μὲ σήμερα...

— Τότε δόσετέ μου το.

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Διατί;

— Διότι οὔτε τυπωμένο εἶναι, οὔτε γραμμένο. Τὸ φέρνω μακρυάθε, ἀπὸ τὴν Βρεττάνην. Τὸ ἔμαθα ἐκεῖ, εἰς τὴν Γουεράνδην, ἡ ὁποία εἶναι ἕνας τόπος, ὅπου τὸ χῶμα τοῦ Θεοῦ, ἀντὶ γιὰ σιτάρι, βγάνει ἀλάτι.

— Διάτανε! ἀφοῦ οὔτε τυπωμένο, οὔτε γραμμένο εἶναι, πῶς θέλετε νὰ τὸ μάθω;

— Θὰ σᾶς τὸ μάθω ἐγώ, δεσποινίδα Στεφάνα.

— Εἶμαι κομμάτι χοντρόμυαλη καὶ χρειάζεται πολὺς καιρός.

— Ἄ! τόσο τὸ καλλίτερο, Θεέ μου! τόσο τὸ καλλίτερο!

— Πόσαις στροφαὶς εἶναι;

Ὁ Νικόλας, ἀφοῦ ὑπελόγισεν ἐπὶ τῶν δακτύλων, ἀπήντησεν:

— Τέσσαρες.

— Πολὺ λίγαις.

— Ναί, μὰ ἀξίζουν διὰ τριανταέξη.

— Τότες λοιπὸν ἀρχίζουμε αὔριο.

— Ἐπιθυμοῦσα ν' ἀρχίσωμε ἀπόψε — εἶπεν ὁ Νικόλας, ἱκετευτικῇ τῇ φωνῇ.

— Λέγουν πῶς, ὅταν τραγουδᾷ κανένας ἔξω εἰς τὴ δροσιά, χαλάει ἡ φωνή του.

— Ἀνοησία.

— Τὸ πιστεύετε;

— Καὶ τὰ ἀηδόνια, δεσποινίδα Στεφάνα, δὲν κελαδοῦν τὴν νύχτα;

— Ἀλήθεια.

— Λοιπόν, τί λέτε; ἀποφασίζετε;

— Ἀκούσετε, κύριε Νικόλα... νά, τὶ ἐμπορῶ νὰ κάμω διὰ χάριν σας

— Τί;... τί;

— Πηγαίνω νὰ ἐκδύσω τὴν κυρία καὶ νὰ τὴν βάλω εἰς τὸ κρεββάτι...

— Ἔπειτα;

— Ἔπειτα θὰ περπατήσω εἰς τὴν αὐλή... ἂν καὶ σεῖς περάσετε τὴν ἴδια ὥρα ἴσως ἀνταμωθοῦμε.

Ὁ Νικόλας, ἀκούσας τὴν τοιαύτην ἀπάντησιν, ἐπήδησεν ἐκ τῆς χαρᾶς, ὡς ἔπραττε κατὰ τὴν παιδικὴν αὐτοῦ ἡλικίαν, ἐνῷ ἡ Στεφάνα ἐγένετο ἄφαντος.—

Ἐν τούτοις, ὁ Γιαννάκος πλησιάσας εἰς τὸν ἀποτρόπαιον τὴν ὄψιν ἔχοντα γέροντα, ὅστις τοὺς ἀγκῶνας ἔχων ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ τὸ πρόσωπον κεκαλυμμένον διὰ τῶν χειρῶν ἐφαίνετο κοιμώμενος, ἔπληξεν αὐτὸν σφοδρῶς ἐπὶ τοῦ ὤμου. Ὁ γέρων, ἐγείρας τὴν κεφαλὴν καὶ δείξας τὸ εἰδεχθὲς πρόσωπόν του, ἠρώτησεν:

— Τί θέλετε;

— Νυστάζετε;

— Ὄχι.

Ἡ ἀπάντησις αὕτη δὲν περιήγαγεν εἰς ἀμηχανίαν τὸν Γιαννάκον, ὅστις εἶπεν:

— Ἀδιάφορον!... Ἂς μὴν νυστάζετε... εἶναι ὥρα νὰ πλαγιάσῃς καὶ ἐγὼ θὰ σοῦ δείξω τὸν δρόμο.

— Πάει καλά. Σᾶς ἀκολουθῶ.

Ὁ παῖς μετέβη πρὸς ἀναζήτησιν φανοῦ, καὶ ὅτε ἐπέστρεψεν εἶδε τὸν γέροντα προσπαθοῦντα νὰ ἐγερθῇ ἀπὸ τῆς τραπέζης, ὃν ὅμως, ὅπως κατορθώσῃ τοῦτο, ἐδέησε νὰ βοηθήσωσιν ὅ τε Γιαννάκος καὶ ἕτερός τις τῶν ἐργατῶν. Ἐπὶ τέλους, ἀφοῦ ἐταλαντεύθη μακρὸν ἐπὶ τῶν ποδῶν του, ὁ γέρων ἐβάδισε βραδέως καὶ δίκην αὐτομάτου πρὸς τὴν θύραν τῆς μεγάλης αἰθούσης.

Διερχόμενος παρὰ τὴν ἑστίαν, ὁ Γιαννάκος ὤθησε τὸν ἀγκῶνα τοῦ ἀκάκου

ὅστις ἔστρεψεν ἀμέσως πρὸς αὐτὸν τὸ ἡλίθιον πρόσωπόν του καὶ τοὺς ἄνευ ἐκφράσεως ὀφθαλμούς του.

—Ἂν θέλετε νὰ πλαγιάσετε — εἶπεν αὐτῷ ὁ παῖς — εἰξεύρετε ποῦ εἶναι ἡ σιταποθήκη.

Ὁ *ἄκακος* δὲν ἀπήντησεν, ἀλλ' ἐπανέλαβε τὴν πρῴην αὐτοῦ ἀκινησίαν.

— Ἀλλέως, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ παῖς — ἂν προτιμᾶτε νὰ ἀπεράσετε τὴν νύχτα αὐτοῦ δὰ ὅπου εἴσθε, κοντὰ εἰς τὴ φωτιά, μὴν ἐνοχληθῆτε, γέροντά μου, κάμετε σὰν νὰ ἦσθε εἰς τὸ σπίτι σας.

Καὶ γελῶν ἐπὶ τῇ εὐθύμῳ αὐτοῦ ἀποστροφῇ, ἐξῆλθεν ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ πρὸς λῃστὴν ὁμοιάζοντος ἀγνώστου, ὃν ὁδηγήσας εἰς τὸν μικρὸν σταῦλον ἐκλείδωσε, κατὰ τὴν διαταγὴν τῆς Στεφάνας.

Μετὰ τρία λεπτὰ εἶχεν ἐπανέλθῃ εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν.

. . . . . .

Ἡ σκιὰς τοῦ Θὶλ-Σατὲλ ἦτο διῃρημένη κατὰ τρόπον ἁπλοῦν, ἀλλὰ καταλληλότατον. Ἐν τῷ ἰσογείῳ, ἦτο πρόδομος ἔχων δύο μεγάλας ὑαλίνους θύρας, ὧν ἡ μὲν ἦγεν εἰς τὴν ἐσωτερικὴν αὐλήν, πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀγροικίας καὶ τῶν ἐξαρτημάτων αὐτῆς, ἡ δὲ πρὸς τὸν κῆπον. Ἐν τῷ προδόμῳ τούτῳ, ἦσαν προσέτι : ἡ κλῖμαξ καὶ τέσσαρες ἄλλαι θύραι, ἄγουσαι: ἡ μέν, εἰς εὐρυτάτην αἴθουσαν, ᾗ παρέκειτο τιμώνιον· ἡ δέ, εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ σφαιριστηρίου· ἡ τρίτη, εἰς τὸ ἑστιατόριον· καὶ ἡ τετάρτη, εἰς τὸ γραφεῖον καὶ τὸν λουτρῶνα. Τὸ ἑστιατόριον συνεκοινώνει διὰ διαδρόμου μετὰ τοῦ μαγειρείου.

Ἐν τῷ πρώτῳ ὀρόφῳ, ἦσαν τὰ δωμάτια τοῦ κυρίου (κατεχόμενα τότε ὑπὸ τῆς Ἰωάννας Καλλιουὲ) καὶ τέσσαρες κοιτῶνες διὰ τοὺς φίλους. Ἄνωθι δὲ τούτων, ὑπὸ τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν καὶ μετὰ πλευρῶν λίαν ἐπικλινῶν στέγην, ἦσαν τὰ ὑπερῷα καὶ εἰς σιτοβολῶν.

Ὁ πύργος, ὅτε τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ κόμητος Δεβεζαὶ ἠγοράσθη διὰ τὴν θυγατέρα τῆς Μαργαρίτας, εἶχεν ἔτι τὰ ἀπὸ τοῦ 1760 ἔπιπλά του, θαυμασίως ἐπεξειργασμένα κατὰ τὸν νῦν λεγόμενον *Πομπαδούριον ρυθμόν*.

Ὁ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην κατέχων τὸ Θὶλ-Σατὲλ εὐπατρίδης ἦτο πλούσιος καὶ εἶχε δαπανήσῃ ὑπέρογκα ποσὰ πρὸς ἐπίπλωσιν τοῦ πύργου του. Ἡ δὲ Ἰωάννα, γενομένη κυρία τοῦ πύργου, ἔσχε τὴν καλαισθησίαν ν' ἀφίσῃ τὰ πράγματα ὡς εἶχον.

Ὁ κοιτών, ἐν ᾧ εἰσάγομεν νῦν τὸν ἀναγνώστην, ἦτο ἀληθὲς ἀριστοτέχνημα. Οἱ ἐκ τοῦ χρόνου μικρόν τι κιτρινωποὶ γενόμενοι λευκοὶ τοῖχοι ἐκοσμοῦντο διὰ γραμμῶν καὶ ἀραβουργημάτων χρυσοποικίλτων, μετὰ ἐρυθρῶν τῇδε κἀκεῖσε ἐγκαυσμάτων. Τέσσαρα μεγάλα ὠοειδῆ κάτοπτρα τῆς Ἑνετίας ἀντηνάκλων τοὺς θελκτικοὺς μαιάνδρους καὶ τὰς συστροφὰς τῶν γεγλυμμένων κορωνίδων των, ὧν τὰ χρυσώματα, μικρόν τι θολά, δὲν προσέβαλλον τὴν ὅρασιν.

Ὁ κοιτὼν οὗτος ἦτο ὑψηλὸς καὶ εἶχε σχῆμα ὀρθογωνίου. Μεγάλη καὶ ὠοειδὴς ὑδατογραφία, παριστῶσα σύμπλεγμα ρόδων, ἀπετέλει τὸ κέντρον τῆς ὀροφῆς. Εὔσαρκοι δέ τινες ἐρωτιδεῖς, ἐξ ἐκείνων οὓς εἷς τῶν ποιητῶν τοῦ ΙΖ' αἰῶνος, οὕτινος διαφεύγει ἡμῖν νῦν τὸ ὄνομα, ἀπεκάλεσεν: *Ἐρώτων μικρὰ λευκόπυγα!* ἐφαίνοντο ἱστάμενοι ἐν μέσῳ νεφυδρίων χρώματος ὠχρορροδίνου καὶ ὠχροκυάνου. Καλλιτέχνης, οὗ ὁ θελκτικὸς χρωστὴρ ἠδύνατο νὰ διαγωνισθῇ πρὸς τοὺς χρωστῆρας τοῦ Βουσσὲρ καὶ τοῦ Βαττώ, εἶχεν ἀπεικονίσῃ ἄνωθι τῶν θυρῶν καὶ τῆς ἑστίας τὰς παραδοξοτέρας εἰδυλλιακὰς καὶ κωμικὰς σκηνάς. Ἐπὶ τῆς ἐκ λευκοῦ μαρμάρου καὶ μετὰ θελκτικωτάτων ἀναγλύφων ἑστίας, ἦτο ἐκκρεμὲς τῆς ἐποχῆς ἐκ κεχρυσωμένου χαλκοῦ καὶ μετὰ πλακὸς ἐκ λευκοῦ καὶ κυανοῦ ἐγκαύσματος, δύο κηροπήγια τοῦ αὐτοῦ ρυθμοῦ καὶ δύο μεγαλοπρεπέστατα ἀγγεῖα, προελθόντα ἐκ τοῦ βασιλικοῦ ἐργοστασίου τῆς Σαξονίας, κεκοσμημένα δι' ἀναγλύφων, παριστώντων ἄνθη, μυῖκς, κανθάρους καὶ χρυσαλλίδας, ἀγγεῖα, ἐξ ἐκείνων, ἅτινα σήμερον πληρόνονται, οὐχὶ διὰ χρυσοῦ, ἀλλὰ δι' ἰσοβαροῦς ποσοῦ χαρτονομισμάτων. Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης, κεκοσμημένα διὰ λευκῶν πτίλων, ἦσαν ἐπίσης καὶ τὰ τῶν παραθύρων ἐκ μεταξωτοῦ ὑφάσματος χρώματος ἀχυρίνου, ἐφ' οὗ ἦσαν κεντημένα ἄνθη καὶ πτηνά, χρωμάτων λίαν ζωηρῶν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος ἦσαν καὶ τὰ καλύμματα τῶν ἑδρῶν καὶ τῶν ἐκ κεχρυσωμένου ξύλου ἀνακλίντρων. Πάντα τὰ λοιπὰ ἔπιπλα, ὧν ἡ λεπτομερὴς περιγραφὴ θὰ ἦτο λίαν μακρά, ἦσαν ἐκ ροδοξύλου μετὰ κοσμημάτων ἐκ σαξονικῆς πορσελλάνης. Τὴν διακόσμησιν ταύτην τοῦ κοιτῶνος συνεπλήρουν δύο εἰκόνες, ἀληθῆ ἀριστοτεχνήματα, φέρουσαι τὸ μονόγραμμα τοῦ Λατούρ. Ἡ μία τῶν εἰκόνων τούτων παρίστα νέον εὐπατρίδην, εἴκοσι ἢ εἰκοσιπέντε ἐτῶν, ροδόλευκον, ὡραῖον, φέροντα θηρευτικὴν περιβολὴν ἐκ πρασίνου *βελλούδου* μετὰ χρυσῶν πορπῶν, ἔχοντα δὲ τὸν πτιλοφόρον πῖλόν του μικρόν τι κεκλιμένον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πεπασμένην τὴν κόμην. Ὁ θηρευτὴς οὗτος ἔφερεν ὡραῖον ἄνθος ἐν τῇ κομβιοδόχῃ του καὶ διὰ τῆς δεξιᾶς ἐκράτει τὸ κάλλιστον τοῦ κόσμου πυροβόλον, — ἔχον δαμασκηνουργήματα, ὡς ἀραβικὴ σπάθη καὶ στέμμα ἀπεικονισμένον ἐπὶ τῆς ἀκτηρίδος — ἐνῷ διὰ τῆς ἀριστερᾶς ἐθώπευεν ὡραιότατον καὶ νοημονέστατον θηρευτικὸν κύνα. — Ἐν τῇ ἑτέρᾳ, ἐπεικονίζετο θελκτικωτάτη νεᾶνις, περιβολὴν φέρουσα ἀμαζόνος, καὶ δεικνύουσα ὑπὸ τὸν ἀνδρικὸν αὐτῆς πῖλον ἓν τῶν λεπτῶν καὶ ἀριστοκρατικῶν ἐκείνων προσώπων, ὧν ὁ τύπος δὲν ἐπέζησε τῆς ἐποχῆς τοῦ φιλαρέσκου Λουδοβίκου τοῦ ΙΕ'. Ἡ πεπασμένη τῆς νεάνιδος κόμη συνετέλει πρὸς ἐπίτασιν τοῦ ἀποτελέσματος ὅπερ παρῆγεν ἐπὶ τοῦ θεατοῦ ἡ καθαρὰ καὶ ἄμεμπτος γραμμὴ δύο μελαίνων ὀφρύων, αἵτινες ἐπέστεφον τοὺς μεγάλους καὶ μέλανας ὀφθαλμούς της, — ὀφθαλμούς, ὧν αἱ βλεφαρίδες ἦσαν μεταξόχνοες καὶ τὰ βλέμματα πύρινα. Μέλαν στίγμα, κατὰ τὴν ἀριστερὰν γωνίαν τοῦ στόματος, παρεῖχεν ἐκτάκτως προκλητικὴν ἔκφρασιν εἰς τὸ μειδίαμα τῶν χειλέων της, ἅτινα ἡμιάνοικτα ὄντα ἀπεκάλυπτον διπλῆν σειρὰν μικρῶν μαργαριτῶν. Φέρουσα ἱματισμὸν ἐκ ροιοχρόου *βελλούδου* μετὰ χρυσῶν παρυφῶν, ἡ ὡραία ἀμαζὼν ἐκράτει ἐν τῇ μιᾷ τῶν χειρῶν μάστιγα καὶ ἐν τῇ ἑτέρᾳ δέσμην μοσχορρόδων. Ἐν τῷ βάθει τῆς εἰκόνος, ἐφαίνετο ἡ σκιὰς τοῦ Θὶλ-Σατὲλ μετὰ τῶν ἐρυθρῶν πλίνθων της, τῶν λευκῶν κορωνίδων της καὶ τῆς ὑψηλῆς ἐκ σχιστολίθων στέγης της.

Τοιοῦτος ἦτο ὁ κοιτὼν τῆς Ἰωάννας Καλλιουέ, εἰς ὃν εἰσάγομεν νῦν τὸν ἀναγνώστην.

Δύο μόνα κηρία ἦσαν ἀνημμένα, ὧν τὸ ἀσθενὲς φῶς μόλις ἐφώτιζε τὸν κοιτῶνα, ἀντανακλώμενον ἐπὶ τῶν ἑνετικῶν κατόπτρων. Οἱ ἐρωτιδεῖς τῆς ὀροφῆς καὶ πᾶσαι σχεδὸν αἱ λεπτομέρειαι τῶν ἐπίπλων συνεχέοντο ἐν τῇ σκιᾷ.

Ὁ κοιτὼν ἐκεῖνος ἐφαίνετο κατὰ πρῶτον ἔρημος· ἀλλ' ἄν τις παρετήρει προσεκτικώτερον, θὰ διέκρινε μέλαν τι σχῆμα, ἡμικεκλιμένον ἐπί τινος ἀνακλίντρου, ἐν τῇ ἀπωτέρᾳ γωνίᾳ τοῦ κοιτῶνος.

Τὸ μέλαν ἐκεῖνο σχῆμα ἦτο ἡ Ἰωάννα.

Ἡ νεᾶνις οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην ἐποίει κίνησιν. Ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, κλίνουσα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ τῶν *κυμάτων*[1] τῆς ξανθῆς κόμης της, ἐβυθίζετο ἐν τῷ προσκεφαλαίῳ. Ἡ ἀριστερὰ αὐτῆς χεὶρ ἐκρέματο ἀδρανὴς κατὰ μῆκος τοῦ ἀνακλίντρου, ἐνῷ ἡ δεξιὰ ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς καρδίας της, ἣν ἐπίεζε σπασμωδικῶς.

Ἡ Ἰωάννα Καλλιουὲ ἐφαίνετο ἤρεμος, σχεδὸν ὑπνώττουσα· ἀλλ' ὅμως καὶ ἡ ἠρεμία καὶ ὁ ὕπνος εἶχον ἀποπτῇ μακρὰν αὐτῆς. Εἰς ἕκαστον παλμὸν τῆς τεταραγμένης καρδίας της ἀνταπεκρίνετο ἐλαφρός τις τρόμος τῶν χειρῶν. Οἱ διεσταλμένοι ὀφθαλμοί της οὐδὲν ἔβλεπον, παχέα δὲ δάκρυα ἐκυλίοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

ΚΗ'

Ἰωάννα καὶ Στεφάνα

Ἡ θύρα τοῦ κοιτῶνος ἠνεῴχθη τόσον ἀθορύβως, ὥστε ἡ Ἰωάννα δὲν τὴν ἤκουσεν. Ἡ Στεφάνα, νομίσασα ὅτι ἡ κυρία της ἐκοιμᾶτο, προέβη βαδίζουσα ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν. Ἀλλὰ σανίς τις τοῦ δαπέδου ἔτριζε, καὶ ἡ Ἰωάννα ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν ἠρώτησεν :

— Ποῖος εἶναι ;

— Ἐγώ, κυρία.

— Ἄ ! εἶσαι ἐσύ, Στεφάνα ; . . . τί θέλεις, κόρη μου ;

— Δὲν μὲ εἴπετε νὰ ἔλθω ἔπειτα ἀπὸ τὸ δεῖπνον ;

— Ἄ ! ναί ... ἀφοῦ ἦλθες, ἔκδυσέ με.

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἡ Ἰωάννα ἠγέρθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν ἑστίαν, χωρὶς ν' ἀ-

1. Σ. Μ. Μεταφορὰ τολμηροτάτη, ἐνθυμίζουσα τὴν σχολὴν τοῦ Μαρίνι.

πομάξῃ τὰ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ρέοντα δάκρυα.

— Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Στεφάνα... τί ἔχετε;

— Ὑποφέρω πολύ... καὶ φοβοῦμαι ὅτι θὰ ἀποθάνω.

— Θὰ ἀποθάνετε!... ἀνέκραξεν ἡ Στεφάνα ἔντρομος... καὶ διατί;

— Ἂν ἔβλεπες τί ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου, θὰ μὲ ἠρώτας μᾶλλον πῶς σκέπτομαι νὰ ζήσω.

— Μά, τί ἔτρεξε;

— Ἕως σήμερον εἶχον μικρὰν ἐλπίδα...

— Καὶ τώρα;

— Καμμίαν πλέον.

— Καὶ πῶς;

— Χθὲς ἐπῆγα ἔφιππος εἰς τὸ Βεζαί, καὶ εἰς τὴν θύραν τοῦ Δημαρχείου εἶδα...

— Τί;

— Τοιχοκολλημένα τὰ ὀνόματά τους... Τώρα, τίποτε δὲν θὰ ἐμποδίσῃ τοὺς γάμους των... ἐκτὸς ἂν ἐκείνη ἀποθάνῃ καὶ ἐπειδὴ τοῦτο δὲν θὰ συμβῇ... θὰ ἀποθάνω ἐγώ... διότι ὑποφέρω πολύ... παραπολύ... ὅτε ἐπέστρεφον, τὸν εἶδον... καὶ ἔφυγε... Στεφάνα... ἔφυγεν... τοῦ προξενῶ τρόμον... καὶ ὅμως δὲν εἶμαι ἄσχημη... ἔ;

— Μάλιστα πολὺ εὔμορφη... ἀνέκραξεν ἡ Στεφάνα...

— Ὅσον καὶ ἡ Μαγδαληνή;

— Ἑκατὸν φοραῖς εὐμορφότερη.

— Αὐτὸς δὲν τὸ φρονεῖ... Τὴν ἀγαπᾷ... Ἀλλὰ δὲν ἀγαπᾷ ἐμέ;... Καὶ ἐγὼ εἶμαι νέα, εὔμορφη καὶ πλουσία!... Μήπως διότι ἐκείνη εἶναι θυγάτηρ εὐγενοῦς καὶ ἐγὼ ἑνὸς δασοφύλακος;... Καὶ καμμία ἐλπὶς πλέον!... Πρέπει νὰ κύψω τὴν κεφαλήν.... ἄ! Στεφάνα... Στεφάνα... ἂν εἴξευρες πόσον τὴν μισῶ τὴν Μαγδαληνὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία μοῦ κλέπτει τὴν εὐτυχίαν μου... πόσον ἐπεθύμουν νὰ τὴν ἰδῶ νὰ ὑποφέρῃ!... καὶ ὅμως θὰ εἶναι εὐτυχής... καὶ ὑπερήφανος... καὶ ἐγὼ θὰ κλαίω... ἂν μοῦ ἀπομείνουν δάκρυα... Καὶ κανεὶς δὲν θὰ μὲ βοηθῇ!... Δὲν θὰ ὑπάρχῃ κανεὶς νὰ ἐμποδίσῃ αὐτοὺς τοὺς γάμους; Ἐπροτιμοῦσα νὰ ἰδῶ τὸν Λουκιανὸν νεκρόν, καὶ ὄχι νυμφευμένον... Ἀ! ἂν ἤμην ἄνδρας!... ἂν εἴμεθα εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους, ὅπου σκοτώνουν διὰ χρήματα... θὰ ἔδινα ὅλην μου τὴν περιουσίαν διὰ νὰ σκοτώσουν τὴν γυναῖκα ἐκείνην...

Ἡ Στεφάνα ἐνηγκαλίσθη τὴν δέσποιναν της ἔντρομος καὶ θρηνοῦσα τὴν καθικέτευε νὰ ἡσυχάσῃ.

Ἡ δεσποινὶς Καλλιουὲ ἐφάνη συνελθοῦσα καὶ εἶπεν:

— Ἐμπρός, Στεφάνα... εἶναι ἀργά... ἔκδυσέ με, κόρη μου... ἀλλά, μοῦ ἐφάνη ὅτι εἶδα τὸν Νικόλα ἐδῶ;

— Ναί... ἐδῶ εἶναι.

— Μοῦ φαίνεται καλὸς νέος.

— Ὦ!... κυρία... καρδιὰ χρυσάφι...

— Τρέχει τίποτε μεταξύ σας;

— Λέγει πῶς τοῦ ἀρέσω, εἶπεν ἡ Στεφάνα ἐρυθριάσασα.

— Θέλει νὰ σὲ πάρῃ;

— Τὸ πιστεύω.

— Καὶ σύ;

— Δὲν λέγω ὄχι... μά...

— Πιστεύω ὅτι κάτι ἔχει.

— Τὸ ἐμπόριόν του δὲν πάει κακά!

— Καὶ σύ, Στεφάνα, ὅταν θὰ πανδρευθῇς θὰ ἔχεις καλὴ προῖκα ἀπὸ τοὺς γονεῖς σου;

— Ἔτσι κ' ἔτσι.

— Πόσα;

— Χίλια σκοῦδα.

— Εἶναι λίγα.

— Δι' αὐτοὺς εἶναι πολλά.

— Τότε, ἐγὼ τὰ διπλασιάζω... Ὑπανδρεύσου μὲ τὸν Νικόλα ὅταν θέλῃς.

Ἡ Στεφάνα ηὐχαρίστησε θερμῶς τὴν κυρίαν της... εἶτα εἶπεν:

— Κυρία... καὶ ἂν πανδρευθῶ τὸν Νικόλα, δὲν θὰ φύγω ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία σας;

— Ὄχι κόρη μου... Διατί μὲ ἐρωτᾶς;

— Διότι σᾶς ἀγαπῶ περισσότερον ἀπὸ ὅσον ἀγαπῶ τὸν Νικόλα, καὶ ἂν ἔπρεπε νὰ ἐκλέξω, ὁ καϋμένος νέος θὰ ἔμενε στὰ κρύα...

Ἡ Ἰωάννα συγκινηθεῖσα ἐκ τῶν λόγων τούτων τῆς Στεφάνας, ἠσπάσθη αὐτὴν ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ εἶπεν αὐτῇ ὅτι ἠδύνατο ν' ἀποσυρθῇ.

— Καλὴν νύκτα, δεσποινίδα... εἶπεν ἡ Ἰωάννα. Καὶ ἐξῆλθε τοῦ κοιτῶνος.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΠΑΝ. ΠΑΝΑΣ

Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΛΕΙΜΜΕΝΗ

Ἰταλικὸν διήγημα.

[Συνέχεια]

Γ'

Ἐγκατάλειψις.

Δύο ἡμέραι παρῆλθον καὶ ὁ Ἐρρῖκος δὲν ἐφάνη. Ἡ Μαρία εἰσέτι ἐπλανᾶτο ὑπὸ ἐλπίδων ἴσως ὁ Ἐρρῖκος περιέμενε καταλληλοτέραν περίστασιν, ὅπως παρουσιασθῇ εἰς τὸν ἀδελφόν της· ἴσως ἠσθένησε· καὶ οὕτω διὰ τῶν σκέψεων τούτων προσεπάθει νὰ μετριάσῃ τὸν φρικώδη πόνον, ὅστις τὴν κατεβασάνιζεν. Ἀλλὰ μὴν ὁλόκληρος παρῆλθε καὶ οὐδὲν περὶ Ἐρρίκου ἔμαθε. Πολλάκις περιῆλθε τὴν ἐκκλησίαν, διέβη σιγηλὴ ὑπὸ τὰς στήλας, ὡς χηρεύσασα χελιδών, στενάζουσα, ἀλλ' οὐδὲν σημεῖον, οὐδεμία ἐλπίς.

Ὁ ἄπιστος, τὴν ἐγκατέλειψεν!

Μὴ δυναμένη νὰ κατανικήσῃ τὸν πόνον της, ἀφῆκε ἐλευθέρως νὰ ρεύσωσι τὰ δάκρυά της καὶ τεταραγμένη ἐπορεύθη εἰς τὸν ναόν. Ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς εἰκόνος τῆς Θεομήτορος καὶ θερμότατα ἐδεήθη.

Ὦ! πόσον παρήγορος εἶνε ἡ προσευχὴ κατὰ τὰς στιγμὰς τῆς ἀποθαρρύνσεως! Πῶς ἀνυψοῖ μέχρις οὐρανοῦ τὴν ψυχὴν τὸ θεῖον ῥῆμα, τὸ ἐκ τοῦ στόματος τοῦ Πλάστου ἐξελθόν!

Ἡ Μαρία ἠγέρθη γαληνιωτέρα καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν της.

Ὁ Ἐρρῖκος, ἀφ' ἧς ἡ Μαρία τῷ ἐνεπιστεύθη τὸ μυστικόν της, ἀνεχώρησεν ἐκ Φιέζολε καὶ ἔκτοτε οὐδεμία περὶ αὐτοῦ ἠκούσθη εἴδησις.

Ἐν τοσούτῳ αἱ ἡμέραι παρήρχοντο φρικωδέστεραι διὰ τὴν Μαρίαν, ἥτις ἠννόει πλησιάζουσαν τὴν στιγμὴν τοῦ τοκετοῦ. Τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἀδελφός της εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο; Αὐστηρῶν ἀρχῶν, ὡς πρὸς τὴν οἰκογενειακὴν τιμήν, ὑπερήφανος διὰ τὸ ἀγνὸν τοῦ ὀνόματός του, ἴσως θὰ τὴν ἐφόνευε καὶ τότε τίς θὰ ἐφρόντιζε περὶ τοῦ ἀθώου πλάσματος; Ἄχ! τί διεφύλαττεν ἡ μῆνις τοῦ οὐρανοῦ διὰ τὴν δυστυχῆ ταύτην τοῦ ἐγκλήματος θυγατέρα!

Ἡ Μαρία ἀπέκρυψεν εἰς πάντας τὸ ἁμάρτημά της, ἀλλ' ἔχουσα ἀνάγκην ἄμεσον νὰ ἐκμυστηρευθῇ τὸν πόνον καὶ εἰς ψυχὴν δυναμένην τοὐλάχιστον νὰ τὸν ἐνοήσῃ, διηγήθη τὰ πάντα εἰς γραῖαν τινὰ ὑπηρέτριαν, ἥτις πολλάκις ἔφερεν αὐτήν, μικρὰν ἔτι, εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ἡ δύστηνος γραῖα, ἅμα τῇ ἐξομολογήσει τῆς Μαρίας, ἀνελύθη εἰς δάκρυα· προσεπάθησε μὲν νὰ παρηγορήσῃ τὴν ἀτυχῆ νέαν διὰ λόγων μητρικῆς ἀγάπης, ἀλλ' οὐχ' ἧττον, νικηθεῖσα ὑπὸ τῆς ὀργῆς, κατηράσθη τὸν ἀνάξιον ἐκεῖνον, ὅστις κατέστησε δυστυχῆ τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον τῆς ἀγαθότητος.

— Ὦ, μὲ ἠγάπα! ἀπεκρίνατο μετὰ πόνου ἡ Μαρία, τρυφερώτατα μὲ ἠγάπα! καὶ ἴσως ἀκόμη μὲ ἀγαπᾷ! Λουκία, μὴ τὸν καταρᾶσαι.

Καὶ ἡ δυστυχὴς γραῖα δὲν παρεπονεῖτο ἐναντίον αὐτοῦ πλέον, ὅπως μὴ λυπήσῃ τὴν τεθλιμμένην Μαρίαν.

Ἀλλὰ τὰ παθήματα τῆς δυστυχοῦς νεάνιδος δὲν ἐπερατώθησαν ἔτι· αἱ δυστυχίαι, αἵτινες τὴν περιέμενον, ἦσαν πολὺ φοβερώτεραι.

Δ'

Ἡ ἐπαῖτις.

Τὸ φθινόπωρον ἦτο περὶ τὸ τέλος του. Τὰ φύλλα τῶν δένδρων ἔπιπτον κατακίτρινα, τὰ χόρτα ἤδη εἶχον ἀποξηρανθῇ καὶ ἡ γελόεσσα Φιέζολε παρουσιάζετο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ξένου ὠχρὰ καὶ ἔρημος.

Ἦτο νὺξ Νοεμβρίου ψυχρὰ καὶ χιονώδης. Ριπαὶ ἀνέμου, μανιωδῶς κινοῦσαι τοὺς κλάδους τῶν ἀπογυμνωθέντων δένδρων, ἐμακρύνοντο ὀλολύζουσαι εἰς τὰ σπήλαια τῶν βράχων καὶ ὁ διαπεραστικὸς ὄμβρος, ὅστις κατήρχετο παγετώδης, ἐκρότει τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων τῆς δυστυχοῦς Μαρίας.

Ἡ νὺξ ἐκείνη ἦτο δι' αὐτὴν φρικώδης! Ὁ ἀδελφός της, μαθὼν τὰ πάντα, εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Μαρίας καὶ μετὰ τῆς γαλήνης ἐκείνης, τῆς προαγγελλούσης τρομερὰν καταιγίδα, ἔστη ἀπέναντι τῆς ἀδελφῆς του. Ἡ δυστυχὴς ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἀτενίσασα ἐκείνους τοῦ ἀδελφοῦ της, ἐξακοντίζοντας φλόγας ἀκαταμαχήτου ὀργῆς, ἠσθάνθη ἑαυτὴν κατασυντριβεῖσαν καὶ ἀκουσίως εὑρέθη γονυπετὴς καὶ μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας πρὸ τῶν ποδῶν του.

— Μαρία, εἶπεν ὁ δικηγόρος, μὲ φρικώδη τόνον, διατί γονυπετεῖς, ἡ θέσις αὕτη εἶνε ἀξία διὰ μόνους τοὺς ἐνόχους, καὶ σύ...

— Ἐγώ... ἡμάρτησα, καὶ μέγα εἶνε τὸ ἁμάρτημά μου, ἀδελφέ μου, ἀλλὰ τὰ τόσα δάκρυα, τὰ ὁποῖα ἔχυσα, εἶνε ἱκανὰ νὰ τὸ ἐξιλεώσωσιν.

— Ἀθλία! ἀπήντησεν ὁ δικηγόρος ἔξαλλος, δὲν γνωρίζεις εἰς ποίαν ἀτιμίαν ἐβύθισες τὸ ὄνομά σου;... κατηραμένη!...

— Ὦ! Ἐρνέστε, Ἐρνέστε! μὴ καταστήσῃς τὴν θέσιν μου φρικωδεστέραν. Ζητῶ συγγνώμην!

— Ἀλλά, ἀθλία, δὲν εἶσαι ἀξία συγγνώμης.

— Λοιπόν, εἶπεν, ἀποφασιστικῶς ἡ Μαρία, ἐὰν τὸ ἔγκλημά μου εἶνε τόσον μέγα, τότε ἐγκαταλειψόν με εἰς τὸ πεπρωμένον μου, τὸ ὁποῖον μὲ ζητεῖ ὡς θῦμά του.

— Αὔριον, ἀπεκρίνατο οὗτος, πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν οἰκίαν αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἠτίμασας. Ἀπὸ τοῦδε θὰ ἦσαι μόνη εἰς τὸν κόσμον· ὁ ἀδελφός σου παύει πλέον νὰ ὑπάρχῃ διὰ σέ.

Καὶ ταῦτα εἰπών, ἀνεχώρησεν.

Ἡ Μαρία, μείνασα μόνη, ἔστρεψε πέριξ τὸ βλέμμα ὡς παράφρων. Δάκρυ δὲν ἐφάνη εἰς τὰ ἀπεξηραμένα της βλέφαρα καὶ ὅταν μετὰ δύο ὥρας εἰσῆλθεν ἡ ὑπηρέτρια Λουκία, εὗρεν αὐτὴν γονυπετῆ ἔτι. Ὡμοίαζε πρὸς τὴν μετανοοῦσαν Εὔαν.

Ἡ συγκίνησις καὶ ἡ ἀγωνία της, ἐπετάχυνον τὴν ὥραν τοῦ τοκετοῦ. Ἰσχυρὸς πυρετὸς τὴν κατεβίβρωσκεν· ἐπὶ τέλους μετὰ φρικωδῶν στεναγμῶν καὶ τρομερῶν σπασμῶν, ἔτεκε χαριέστατον θυγάτριον.

Ὁπόταν ἡ Μαρία ἤκουσε τὸ πρῶτον κλαυθμυρισμὸν τοῦ νεογνοῦ, τὸ πρόσωπόν της ἐξήστραψεν ἐκ χαρᾶς. Τί τὴν ἔμελλεν ἐὰν ὁ ἀδελφός της τὴν ἀπεδίωκε τῆς οἰκίας, ὅταν τῇ ἄφινε τὸν καρπὸν τοῦ ἔρωτός της; Ὁ Θεὸς λοιπὸν δὲν προστατεύει τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ, δὲν προφυλάσσει αὐτὰ τῶν καταιγίδων, δὲν τὰ τρέφει;

— Θὰ ἴδῃς· ἔλεγε πρὸς τὴν παιδίσκην καταφιλοῦσα αὐτήν, θὰ ἴδῃς· ὁ Θεὸς θὰ λάβῃ εὐσπλαχνίαν καὶ δι' ἡμᾶς.

Μετά τινας ἡμέρας, ἐπανέκτησε τὰς δυνάμεις της καὶ μετὰ νέαν τοῦ ἀδελφοῦ της ἐπίπληξιν, ὤφειλε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν οἰκίαν.

Τὰ δάκρυα τῆς ὑπηρετρίας ἦσαν ἀνεξάντλητα καὶ ὁ ἀποχωρισμὸς ἐκεῖνος ἦτο φρικώδης.

Συλλέξασα τὰ ὀλίγα της ἐνδύματα, ἡ Μαρία, καὶ ὀδυρομένη ἀπεχαιρέτισε τὴν μητρικὴν οἰκίαν, λαβοῦσα δὲ τὴν θυγατέρα της εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς, ἐπορεύθη εἰς τὸ κοιμητήριον. Ἔχυσεν ἐκεῖ πικρὰ δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς μητρός της· κατεφίλησε τὴν βεβρεγμένην γῆν καὶ ἀποκόψασα ἄνθος, ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὸν κόλπον της, ὡς μόνον καὶ διαρκὲς ἐνθύμιον, καὶ εἶτα ἀνεχώρησεν.

Τέλος μετὰ πολλὰς κακουχίας ἐτοποθετήθη ὡς θαλαμηπόλος παρά τινι οἰκογενείᾳ ἐν Σιέννῃ. Δραστηρία κατὰ τὴν ἐργασίαν της, πιστὴ καὶ θαυμασίου χαρακτῆρος, ἐπέσυρεν ἐν μικρῷ χρονικῷ διαστήματι τὴν ἀγάπην τῶν κυρίων της. Πέντε παρῆλθον ἔτη, ἂν οὐχὶ εὐδαιμονίας, τοὐλάχιστον ἡσύχου βίου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐργασίαι της δὲν ἦσαν πολλαί, τῇ ἐναπέμενεν ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος, ὅπως ἐπιδοθῇ εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς θυγατρός της, ἥτις, ἐξαισίου οὖσα πνεύματος, ἐμάνθανε μετὰ ζέσεως πᾶν ὅ,τι ἡ μήτηρ τὴν ἐδίδασκεν.

Ἀλλὰ φεῦ! ἡ Μαρία ἔπεσε βαρέως ἀσθενής. Αἱ μεγαλείτεραι τῶν φροντίδων τῇ ἐπεδαψιλεύθησαν, ἂν δ' ἡ ὕπαρξίς της ἐξησφαλίσθη, ἔπαθεν ὅμως ἡ ὅρασίς της. Ἡ Μαρία ἦτο τυφλή!

Οἱ κύριοί της θὰ τὴν διετήρουν ἐν τῇ οἰκίᾳ των, ἐὰν δυστυχήματα δὲν τοὺς παρηκολούθουν, διότι ἐπιληφθέντες τῶν πολιτικῶν, ἠναγκάσθησαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τὰ κτήματά των, ἅτινα καὶ ἐδημεύθησαν.

Τί πλέον ἠδύνατο ἡ δυστυχὴς Μαρία νὰ πράξῃ; Ἡ πενία καὶ οἱ κλαυθμοὶ ἦσαν τὰ ἐπίχειρα τοῦ ἐγκλήματός της. Διέμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἔτι ἐν Σιέννῃ, ἀλλ' αἰδουμένη νὰ τείνῃ τὴν χεῖρα πρὸς τὴν εὐσπλαγχνίαν τῶν διαβατῶν, ἐν χώρᾳ ἔνθα ἅπαντες τὴν ἐγνώριζον, ἀνεχώρησεν εἰς Φλωρεντίαν μετὰ τῆς μικρᾶς αὐτῆς Ἰουλιέττης.

Ἦτο συγκινητικὸν τῷ ὄντι θέαμα νὰ βλέπῃ τις τὴν δυστυχῆ ἀόμματον ὁδηγουμένην ὑπὸ πενταετοῦς μόλις παιδίσκης, ἥτις ἔτεινε τοῖς διαβάταις τὴν χεῖρα καὶ μὲ φωνὴν τρυφερὰν καὶ τρέμουσαν ἐζήτει ἐλεημοσύνην λέγουσα:

— Κύριε, εὐσπλαγχνισθῆτε τὴν δυστυχῆ μου μητέρα, ἡ ὁποία δὲν βλέπει.

Ἀλλ' ἐάν τις τῇ ἔρριπτε νόμισμά τι, ἄλλος τὴν ἀπέπεμπε μεθ' ὕβρεων, ὧν τὴν σημασίαν, ἀδυνατοῦσα νὰ ἐννοήσῃ, ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν μητέρα της, κατασπαράσσουσα τοιουτοτρόπως τὴν εὐαίσθητον καρδίαν της.

Ταπεινοφροσύνη, ἐπίμονοι προσπάθειαι καὶ κόποι δι' αἱματωδῶν δακρύων μεμιγμένοι, ἦσαν ἡ καθημερινὴ τῆς περιπλανωμένης ἐκείνης μικρᾶς οἰκογενείας τροφή. Ἡ Μαρία ἀποκαμοῦσα, ἀδυνατοῦσα δὲ νὰ ὑποφέρῃ τὴν καὶ τοῦ θανάτου ἔτι χειροτέραν ἐκείνην ζωήν, αἰσθανομένη δὲ ἑαυτὴν ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ ἐξασθενοῦσαν, ἐσκέφθη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Φιέζολε.

— Ὦ! ναί, ἔλεγε, θὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν γλυκεῖάν μου πατρίδα! καὶ ἡ γῆ ἐκείνη, εἰς τὴν ὁποίαν κατὰ πρῶτον ἀνέπνευσα, ἂς λάβῃ τὴν τελευταίαν πνοήν μου. Θὰ ὑπάγω πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, θὰ ριφθῶ εἰς τοὺς πόδας του καὶ θὰ τοῦ εἴπω: «Ἐρνέστε, δὲν εἶναι, ὄχι, δὲν εἶναι ἡ ἀδελφή σου, ἡ ὁποία σὲ ἐξορκίζει, εἶναι ἡ μήτηρ ἐγκαταλελειμμένης κόρης, μία δυστυχὴς τυφλὴ ἡ ὁποία σοῦ ζητεῖ εὐσπλαγχνίαν». Θὰ τῷ εἴπω, ὅτι ἔπαθον πολλά, ὅτι πολὺ ἔκλαυσα, ὥστε θὰ εἶμαι ἀξία, ἂν ὄχι τῆς συγχωρήσεώς του, τοὐλάχιστον τῆς συμπαθείας του.

Ταῦτα εἰποῦσα, ἔλαβεν ἀποφασιστικῶς ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν μικρὰν Ἰουλιέτταν καί:

— Πηγαίνομεν, τῇ εἶπε, πηγαίνομεν εἰς Φιέζολε.

Ἀλλὰ μόλις προεχώρησεν ἡ δυστυχὴς καὶ πάραυτα ἀνελύθη εἰς δάκρυα. Ἡ ταλαίπωρος ἐνεθυμήθη ὅτι ἦτο ἤδη τυφλή. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης, ὁ Θεὸς εὐσπλαγχνίσθη αὐτήν.

[Ἕπεται τὸ τέλος].

Β.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων ν' ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Τὸ Τριακοσιάδραχμον Ἔπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

«Παλαιαὶ Ἁμαρτίαι», λυρικὴ συλλογή, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου.... Λεπτ. 60 [70]

«Τὰ Δράματα τῶν Παρισίων», μυθιστορίαι Ponson-De-Terrail, τόμοι ὀγκώδεις 3 Δρ. 6 (7)

«Αἱ Φύλακες τοῦ Θησαυροῦ», μυθιστορία Ἐμμ. Γονζαλὲς..... Δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα τόμοι 2) ..... δρ. 4 (4,30)

«Ἡ Ἥρωΐς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως» μυθιστορία Στεφάνου Θ. Ξένου, ἐς δύο ὀγκώδεις τόμους..... Δρ. 4 [4 4,50]

«Ἐλπινίκη» ἔθιμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου ..... δρ. 5 (5,30)

«Κωμῳδίαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδούβιος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτηθεῖσα· μυθιστόρημα . . Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἄνθρωπος τοῦ Κόσμου», Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]

«Ἡ Ναξία Μαριάνθη» μυθιστόρημα πρωτότυπον..... Δρ. 1,30 (1,50)

«Περιοδεία τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν. ..... Δρ. 1,70 (2)

«Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστόρημα εἰς 6 τόμους Δρ.8 (9)

«Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηΐας» μετάφρασις Γ. Κ. Ζαλακώστα ..... Δρ. 4 (4,50)

«Ἐξομολόγησις ἑνὸς Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 150 (160)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... δρ. 1 (1,10)

«Μία ἡμέρα ἐν Μαδέρᾳ», μυθιστορία Παύλου Μαντεγάτσα, δραχ. 1,50 (1,60)

«Ὁ Διάβολος ἐν Τουρκίᾳ», ἤτοι Σκηναὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὑπὸ Στεφάνου Θ. Ξένου. Ἐκδοσις δευτέρα, ἀδεία τοῦ συγγραφέως, ἐν ᾗ προσετέθη ἐν τέλει καὶ τὸ δρᾶμα «Ἡ καταστροφὴ τῶν Γεννιτσάρων». Τόμοι 2..... Δρ. 5. [5,50]

«Αἱ Ἐχθραὶ Μητέρες», μυθιστορία Catulle Mendès..... δρ. 1.50 (1,70)

«Ὁ Γιάννης», μυθιστορία Paul de Cock μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου δρ. 2 (2,20)

«Μπουμπουλίνα—Ἀρκάδιον», Δράματα ὑπὸ Γ. Ἀνδρικοπούλου..... Δρ. 3 [3.30]

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Μασσαλίας, μυθιστορία Αἰμιλίου Ζολᾶ ..... Δρ. 3 (3,30)

«Ἡ Γυναῖκες, τὰ Χαρτιὰ καὶ τὸ Κρασί», μυθιστορία Paul de Cock, μετάφρασις Κλεάνθους Ν. Τριανταφύλλου ..... Δρ. 1 [1.20]

Ποιήματα Ι. Γ. Τσακασιάνου δρ. 3. (3,20)

Χρυσόδετα..... » 4

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ...μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]

«Οἱ Μελλόνυμφοι τῆς Σπιτζεβέργης», μυθιστορία Ξαβιὲ Μαρμιέ, στεφθεῖσα ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δρ. 1,50 [1,7

«Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσ

Σ. Ν. Βασιλειάδου 2 (2,

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ 10